

Lovtidende A

2015

Udgivet den 26. november 2015

24. november 2015.

Nr. 1294.

Bekendtgørelse om anerkendelse og autorisation af organisationer, som udfører inspektion og syn af skibe¹⁾

I medfør af § 22, stk. 1-3, i lov om sikkerhed til søs, jf. lovbekendtgørelse nr. 72 af 17. januar 2014, og i medfør af § 22, stk. 1-3, i lov om sikkerhed til søs, som sat i kraft for Grønland ved anordning nr. 71 af 29. januar 2013, fastsættes efter bemyndigelse:

§ 1. Når Søfartsstyrelsen autoriserer organisationer til at udføre syn og udstede certifikater i henhold til internationale konventioner, skal det ske efter de vilkår, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, som ændret ved Kommissionens gennemførelsesdirektiv 2014/111/EU af 17. december 2014.

Stk. 2. Direktivet og gennemførelsesdirektivet er gengivet i bilag 1 og 2 til denne bekendtgørelse.

Stk. 3. Endvidere er Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler

og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1355/2014 af 17. december 2014, gengivet i bilag 3 og 4 til denne bekendtgørelse. Gengivelsen af den nævnte forordning og gennemførelsesforordning er udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens eller gennemførelsesforordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

§ 2. En liste over de anerkendte organisationer, der er givet autorisation i henhold til denne bekendtgørelse, kan ses på Søfartsstyrelsens hjemmeside, www.sofartsstyrelsen.dk.

§ 3. Bekendtgørelsen træder i kraft den 1. januar 2016.

Stk. 2. Bekendtgørelse nr. 612 af 8. juni 2010 om teknisk forskrift om anerkendelse og autorisation af organisationer, som udfører inspektion og syn af skibe ophæves.

Søfartsstyrelsen, den 24. november 2015

PER SØNDERSTRUP

/ Christian Bækmark Schiølborg

¹⁾ Bekendtgørelsen indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 47, som ændret ved Kommissionens gennemførelsesdirektiv 2014/111/EU af 17. december 2014 om ændring af direktiv 2009/15/EF for så vidt angår Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) vedtagelse af bestemte koder og dertil knyttede ændringer af visse konventioner og protokoller, EU-Tidende 2014, nr. L 366, side 83.

Bilag 1**Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009**

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 80, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 3. februar 2009³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

1) Rådets direktiv 94/57/EF af 22. november 1994 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed⁴⁾ er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.

2) I betragtning af karakteren af bestemmelserne i direktiv 94/57/EF forekommer det hensigtsmæssigt at omarbejde dets bestemmelser til to forskellige fællesskabsretlige instrumenter, nemlig et direktiv og en forordning.

3) I sin resolution af 8. juni 1993 om en fælles politik for sikkerhed til søs opstillede Rådet som mål at udtage alle skibe, som ikke overholder standarderne, fra Fællesskabets farvande, og lagde særlig vægt på en fællesskabsindsats med henblik på at sikre effektiv og ensartet anvendelse af internationale regler ved at udarbejde fælles standarder for klassifikationsselskaber.

4) Sikkerhed og forebyggelse af forurening til søs kan fremmes effektivt ved streng anvendelse af internationale konventioner, koder og resolutioner, samtidig med at den frie udveksling af tjenesteydelser fremmes.

5) Flag- og havnestaterne har ansvar for tilsynet med, at skibene er i overensstemmelse med de ensartede internationale standarder for sikkerhed og forureningsforebyggelse til søs.

6) Medlemsstaterne er ansvarlige for udstedelse af internationale certifikater vedrørende sikkerhed og forebyggelse af forurening i henhold til konventioner såsom den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen af 1. november 1974 (Solas 74), den internationale konvention om lastelinjer af 5. april 1966 og den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe af 2. november 1973 (Marpol) samt for gennemførelsen af disse konventioner.

7) I henhold til disse konventioner kan alle medlemsstater i forskelligt omfang bemyndige anerkendte organisationer til at foretage certificering af en sådan overensstemmelse, ligesom de kan overdrage udstedelsen af de relevante certifikater vedrørende sikkerhed og forebyggelse af forurening til disse.

8) På verdensplan findes der et større antal organisationer, som anerkendes af Den Internationale Søfartssorganisation (IMOs) kontraherende parter, men som ikke sikrer en fyldestgørende gennemførelse af reglerne eller en tilstrækkelig pålidelighed, når de handler på de nationale myndigheders vegne, fordi de ikke har de nødvendige strukturer og erfaringer, som man kan have tillid til, og som sætter dem i stand til at udføre deres opgaver på et højt professionelt niveau.

9) I overensstemmelse med Solas 74, kapitel II-1, del A-1, regel 3-1, er medlemsstaterne ansvarlige for at sikre, at skibe, der fører deres flag, er konstrueret, bygget og vedligeholdt i overensstemmelse med de strukturelle, mekaniske og elektriske krav, der er fastsat af organisationer, der er anerkendte af myndigheder. Disse organisationer udarbejder og gennemfører derfor regler om konstruktion, bygning, vedligeholdelse og inspektion af skibe, og de er ansvarlige for at udføre inspektion af skibe på flagstaternes vegne og certificere, at skibene opfylder de internationale konventioners krav vedrørende udstedelse af de relevante certifikater. For at sætte dem i stand til at udføre denne opgave på en tilfredsstillende måde må de have fuld uafhængighed, højt specialiseret teknisk kompetence og streng kvalitetsstyring.

10) Organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, spiller en vigtig rolle i fællesskabslovgivningen om sikkerhed til søs.

11) Organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, bør kunne tilbyde deres ydelser overalt i Fællesskabet og konkurrere med hinanden, men de bør samtidig tilvejebringe et ensartet sikkerheds- og miljøbeskyttelsesniveau. De nødvendige faglige standarder for deres virksomhed bør derfor fastlægges og anvendes på en ensartet måde i hele Fællesskabet.

12) Udstedelsen af radiosikkerhedscertifikatet for lastskibe kan overdrages til private organer, som har tilstrækkelig sagkundskab og kvalificeret personale.

13) En medlemsstat kan på objektivt og gennemskueligt grundlag begrænse antallet af de anerkendte organisationer, den bemyndiger, så det svarer til dens behov, under forudsætning af at Kommissionen udøver kontrol efter en udvalgsprocedure.

14) Da dette direktiv bør sikre fri udveksling af tjenesteydelser i Fællesskabet, bør Fællesskabet nå til enighed med de tredjelande, hvor nogle af de anerkendte organisationer har hjemsted, for at sikre ligebehandling for anerkendte organisationer, der har hjemsted i Fællesskabet.

15) Det er nødvendigt, at de nationale myndigheder inddrages tæt i skibssyn og udstedelse af de relevante certifikater, så der sikres fuld overensstemmelse med de internationale sikkerhedsregler, selv i de tilfælde, hvor medlemsstaterne har overdraget det til anerkendte organisationer uden for deres administration at udføre visse myndighedsopgaver. Der bør derfor etableres et tæt samarbejdsforhold mellem myndighederne og de anerkendte organisationer, de bemyndiger, hvilket kan kræve, at de anerkendte organisationer har en lokal repræsentant i den medlemsstat, på hvis vegne de udfører deres opgaver.

16) Når en anerkendt organisation, dens inspektører eller dens tekniske personale udsteder klassecertifikater på administrationens vegne bør medlemsstaterne for så vidt angår disse delegerede aktiviteter overveje at lade dem være omfattet af forholdsmæssige retsgarantier og garantier for retssikkerhed, herunder udøvelse af passende rettigheder med hensyn til forsvar, bortset fra immunitet, der er et prærogativ, som kun medlemsstaterne kan påberåbe sig som en uadskillelig del af suveræniteten, og som derfor ikke kan delegeres.

17) Forskellige regler om erstatningsansvar mellem de anerkendte organisationer, der arbejder på medlemsstaternes vegne, vil hæmme en korrekt gennemførelse af dette direktiv. For at bidrage til løsningen af dette problem er det hensigtsmæssigt på fællesskabsplan at tilvejebringe en vis harmonisering af ansvaret for en eventuel søulykke forvoldt af en anerkendt organisation som fastslået ved en retsafgørelse, herunder også under anvendelse af voldgiftsprocedurer.

18) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen¹⁾.

19) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at ændre dette direktiv for at indarbejde senere ændringer til de internationale konventioner, protokoller, koder og resolutioner i relation hertil. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, herunder ved at supplere det med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltningerne vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

20) Medlemsstaterne bør dog fortsat have muligheden for selv at kunne suspendere eller tilbagekalde deres bemyndigelse af en anerkendt organisation, idet de underretter Kommissionen og de øvrige medlemsstater om deres beslutning og med angivelse af behørig begrundelse herfor.

21) Medlemsstaterne bør med regelmæssige mellemrum vurdere effektiviteten hos de anerkendte organisationer, der arbejder på dens vegne, og forsyne Kommissionen og alle de øvrige medlemsstater med præcise oplysninger herom.

22) Medlemsstaterne skal i deres egenskab af havnemyndigheder fremme sikkerhed og forureningsforebyggelse i Fællesskabets farvande gennem prioriteret inspektion af skibe med certifikater fra organisationer, der ikke opfylder de fælles krav, hvorved det sikres, at skibe, der fører tredjelandes flag, ikke behandles gunstigere.

23) På nuværende tidspunkt findes der ingen ensartede internationale standarder, som alle skibe skal opfylde enten i bygningsfasen eller i hele deres levetid, for så vidt angår skrog, maskineri samt elinstallationer og styresystemer. Sådanne standarder kan fastlægges i overensstemmelse med anerkendte organisationers regler eller med ækvivalente standarder, som de nationale myndigheder skal vedtage efter proceduren i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester¹⁾.

24) Målet for dette direktiv, nemlig at fastlægge foranstaltninger, der skal følges af medlemsstaterne i deres forbindelser med de organisationer, der varetager inspektion, syn og certificering af skibe i Fællesskabet, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, og kan derfor på grund af handlingens omfang bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

25) Forpligtelsen til at gennemføre dette direktiv i national lovgivning bør begrænses til de bestemmelser, der udgør en væsentlig ændring i forhold til direktiv 94/57/EF. Forpligtelsen til at gennemføre de uændrede bestemmelser følger af nævnte direktiv.

26) Nærværende direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne.

27) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning²⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne

oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelse mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne.

28) De foranstaltninger, der skal følges af organisationen, der udfører inspektion og syn af skibe, er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe (omarbejdning)³⁾ —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Dette direktiv fastlægger visse foranstaltninger, der skal følges af medlemsstaterne i deres forbindelser med de organisationer, der varetager inspektion, syn og certificering af skibe med henblik på at efterkomme de internationale konventioner om sikkerheden til søs og om forebyggelse af havforurening, samtidig med at den frie udveksling af tjenesteydelser fremmes. Dette omfatter udformning og gennemførelse af sikkerhedskrav til skrog, maskineri samt el-installationer og styresystemer for skibe, der falder ind under de internationale konventioners anvendelsesområde.

Artikel 2

I dette direktiv forstås ved:

- a) »skib«: et skib, der falder ind under de internationale konventioners anvendelsesområde
- b) »skib, der fører en medlemsstats flag«: et skib, der er registreret i en medlemsstat og fører dennes flag i overensstemmelse med dens lovgivning. Skibe, der ikke svarer til denne definition, sidestilles med skibe, der fører et tredjeland's flag
- c) »inspektion og syn«: inspektion og syn, som er obligatoriske i henhold til de internationale konventioner
- d) »internationale konventioner«: den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen af 1. november 1974 (Solas 74), bortset fra kapitel XI-2 i bilaget dertil, den internationale konvention om lastelinjer af 5. april 1966 og den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe af 2. november 1973 (Marpol), tillige med protokoller hertil og ændringer heraf, samt de dertil hørende koder af bindende karakter i alle medlemsstater, i den gældende affattelse
- e) »organisation«: en juridisk enhed, dens datterselskaber og alle andre enheder under dens kontrol, som i fællesskab eller hver for sig udfører opgaver, der hører under anvendelsesområdet for dette direktiv
- f) »kontrol«: i litra e), rettigheder, kontrakter eller andre midler, retlige eller faktiske, der enten hver for sig eller i forening giver en juridisk enhed mulighed for at udøve en afgørende indflydelse eller sætter en sådan enhed i stand til at udføre opgaver, der hører under anvendelsesområdet for dette direktiv
- g) »anerkendt organisation«: en organisation, der er anerkendt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 391/2009
- h) »bemyndigelse«: handling, hvorved en medlemsstat giver bemyndigelse eller overdrager beføjelser til en anerkendt organisation
- i) »myndighedscertifikat«: et certifikat, der er udstedt af en flagstat eller på dennes vegne i overensstemmelse med de internationale konventioner

j) »regler og procedurer«: en anerkendt organisations krav til konstruktion, bygning, udrustning, vedligeholdelse og syn af skibe

k) »klassecertifikat«: et af en anerkendt organisation udstedt dokument, hvorved det certificeres, at et skib er egnet til en bestemt anvendelse eller drift i overensstemmelse med de regler og procedurer, som den anerkendte organisation har fastlagt

l) »radiosikkerhedscertifikat for lastskibe«: et certifikat, der er indført ved 1988-protokollen om ændring af Solas, som er vedtaget af Den Internationale Søfartsorganisation (IMO).

Artikel 3

1. Medlemsstaterne skal til opfyldelse af deres ansvar og forpligtelser i henhold til de internationale konventioner drage omsorg for, at deres myndigheder er i stand til effektivt at håndhæve disse konventioners bestemmelser, især med hensyn til inspektion og syn af skibe og udstedelse af myndighedscertifikater og undtagelsescertifikater i overensstemmelse med de internationale konventioner. Medlemsstaterne handler i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i bilaget samt bilaget til IMO-resolution A. 847 (20) om retningslinjer for flagstaternes gennemførelse af IMO-instrumenter.

2. Hvis en medlemsstat efter stk. 1 med hensyn til skibe, der sejler under dens flag, beslutter

i) at bemyndige organisationer til helt eller delvis at udføre inspektion og syn vedrørende myndighedscertifikater, herunder inspektion og syn med henblik på at vurdere overensstemmelsen med de regler, der henvises til i artikel 11, stk. 2, og eventuelt til at udstede eller forny de dertil knyttede certifikater, eller

ii) at overlade det til organisationer helt eller delvis at udføre de under nr. i) nævnte inspektioner og syn må den kun overdrage disse opgaver til anerkendte organisationer.

De kompetente myndigheder godkender i alle sådanne tilfælde den første udstedelse af undtagelsescertifikat.

For radiosikkerhedscertifikatet for lastskibe kan disse opgaver dog overdrages til et privat organ, som en myndighed har anerkendt, og som har tilstrækkelig sagkundskab og kvalificeret personale til på myndighedens vegne at udføre nærmere bestemte opgaver vedrørende vurdering af sikkerheden inden for radio-kommunikation.

3. Denne artikel vedrører ikke certificering af specifikke dele af skibsstyret.

Artikel 4

1. Ved anvendelsen af artikel 3, stk. 2, må en medlemsstat i princippet ikke nægte at bemyndige en af de anerkendte organisationer til at udføre sådanne opgaver, jf. dog denne artikels stk. 2, samt artikel 5 og 9. Medlemsstaten kan dog begrænse antallet af organisationer, der bemyndiges, så det svarer til dens behov, forudsat at det sker på et gennemskueligt og objektivt grundlag.

Kommissionen vedtager efter anmodning fra en medlemsstat passende foranstaltninger efter forskriftsproceduren i artikel 6, stk. 2, for at sikre en korrekt anvendelse af første afsnit i dette stykke vedrørende nægtelse af bemyndigelse og af artikel 8 vedrørende de tilfælde, hvor en bemyndigelse suspenderes eller tilbagekaldes.

2. Inden en medlemsstat accepterer, at en anerkendt organisation med hjemsted i et tredjeland udfører de i artikel 3 nævnte opgaver eller dele heraf, kan den forlange, at det pågældende tredjeland på basis af gensidighed giver anerkendte organisationer, der har hjemsted inden for Fællesskabet, tilsvarende behandling.

Fællesskabet kan desuden forlange, at et tredjeland, hvori en anerkendt organisation har hjemsted, på basis af gensidighed giver anerkendte organisationer, som har hjemsted i Fællesskabet, tilsvarende behandling.

Artikel 5

1. Medlemsstater, som træffer en beslutning som beskrevet i artikel 3, stk. 2, etablerer et samarbejdsforhold mellem deres egne myndigheder og de organisationer, der handler på deres vegne.

2. Samarbejdsforholdet reguleres i en formel, skriftlig og ikke-diskriminerende aftale eller en tilsvarende retligt bindende ordning, hvori det fastlægges, hvilke særlige opgaver og funktioner organisationerne skal varetage, og som mindst skal omfatte:

a) bestemmelserne i tillæg II til IMO-resolution A. 739 (18) om retningslinjer for autorisation af organisationer, der handler på myndighedernes vegne, under hensyntagen til bilaget, tillæggene og vedføjede dokumenter til IMO MSC/cirkulære 710 og MEPC/cirkulære 307 om model til aftale om autorisation af anerkendte organisationer, der handler på myndighedernes vegne

b) følgende bestemmelser vedrørende erstatningsansvar:

i) hvis en myndighed ved en endelig retsafgørelse eller som led i en voldgiftsafgørelse pålægges ansvaret for tab, herunder tingsskade, personskade eller dødsfald i forbindelse med en søulykke samt pålægges at betale erstatning til skadelidte, og det godtgøres for retten, at dette skyldes en forsætlig handling eller undladelse eller grov uagtsomhed fra den anerkendte organisations side eller fra dens organer, ansatte, befuldmægtigede eller andre, som handler på den anerkendte organisations vegne, har myndigheden ret til at kræve erstatningen betalt af den anerkendte organisation i det omfang nævnte tab, skade, personskade eller dødsfald ifølge retsafgørelsen er forårsaget af den anerkendte organisation

ii) hvis en myndighed ved en endelig retsafgørelse eller som led i en voldgiftsafgørelse pålægges ansvaret for personskade eller dødsfald i forbindelse med en søulykke samt pålægges at betale erstatning til skadelidte, og det godtgøres for retten, at dette skyldes en uagtsom eller uforsvarlig handling eller undladelse fra den anerkendte organisations side eller fra dens ansatte, befuldmægtigede eller andre, som handler på den anerkendte organisations vegne, har myndigheden ret til at kræve erstatningen betalt af den anerkendte organisation i det omfang, nævnte personskade eller dødsfald ifølge retsafgørelsen er forårsaget af den anerkendte organisation; medlemsstaterne kan begrænse det beløb, som den anerkendte organisation maksimalt skal betale, idet det maksimale beløb dog skal være på mindst 4 mio. EUR

iii) hvis en myndighed ved en endelig retsafgørelse eller som led i en voldgiftsafgørelse pålægges ansvaret for tab, herunder tingsskade, i forbindelse med en søulykke samt pålægges at betale erstatning til skadelidte, og det godtgøres for retten, at dette skyldes en uagtsom eller uforsvarlig handling eller undladelse fra den anerkendte organisations side eller fra dens ansatte, befuldmægtigede eller andre, som handler på den anerkendte organisations vegne, har myndigheden ret til at kræve erstatningen betalt af den anerkendte organisation i det omfang, tabet eller skaden ifølge retsafgørelsen er forårsaget af den anerkendte organisation; medlemsstaterne kan begrænse det beløb, som den anerkendte organisation maksimalt skal betale, idet det maksimale beløb dog skal være på mindst 2 mio. EUR

c) bestemmelser om, at myndighederne eller et eksternt uvildigt organ, som er udpeget af myndighederne, regelmæssigt skal kontrollere det arbejde, organisationerne udfører på myndighedernes vegne, som omhandlet i artikel 9, stk. 1

d) muligheden for at foretage stikprøveinspektion og detaljeret inspektion af skibe

e) bestemmelser om, at organisationerne har pligt til at indberette væsentlige oplysninger om flåden i deres klasse, ændringer, suspensioner og tilbagetrækning fra klassen.

3. I aftalen eller den tilsvarende retligt bindende ordning kan det kræves, at den anerkendte organisation har en lokal afdeling på den medlemsstats område, på hvis vegne den udfører de i artikel 3 omhandlede opgaver. Det vil være tilstrækkeligt, at den lokale afdeling har retlig status som juridisk person i henhold til den pågældende medlemsstats lovgivning, og at den er underlagt den pågældende medlemsstats retsinstanter.

4. Hver medlemsstat meddeler Kommissionen præcise oplysninger om det samarbejdsforhold, der er etableret i henhold til denne artikel. Kommissionen underretter herefter de øvrige medlemsstater derom.

Artikel 6

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002¹⁾.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, fastsættes til tre måneder.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 7

1. Dette direktiv kan, hvis dets anvendelsesområde ikke udvides, ændres med henblik på:

a) at indarbejde senere, ikrafttrådte ændringer til de internationale konventioner, protokoller, koder samt resolutioner i relation hertil som omhandlet i artikel 2, litra d), artikel 3, stk. 1, og artikel 5, stk. 2

b) at ændre de beløb, der er nævnt i artikel 5, stk. 2, litra b), nr. ii) og iii).

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 6, stk. 3.

2. Når der vedtages nye instrumenter eller protokoller til de internationale konventioner, der er omhandlet i artikel 2, litra d), fastlægger Rådet på forslag af Kommissionen og under hensyntagen til medlemsstaternes parlamentariske procedurer og de relevante procedurer inden for IMO, de nærmere regler for ratificering af disse nye instrumenter eller protokoller, idet det påser, at reglerne anvendes ensartet og samtidig i medlemsstaterne.

Ændringer af de internationale instrumenter, der er nævnt i artikel 2, litra d), og artikel 5, kan udelukkes fra dette direktivs anvendelsesområde, jf. artikel 5 i forordning (EF) nr. 2099/2002.

Artikel 8

Uanset minimumskravene i bilag I til forordning (EF) nr. 391/2009 kan en medlemsstat beslutte at suspendere eller tilbagekalde en bemyndigelse, hvis den skønner, at en anerkendt organisation ikke længere kan være bemyndiget til at udføre de i artikel 3 beskrevne opgaver på medlemsstatens vegne. I et sådant tilfælde underretter medlemsstaten straks Kommissionen og de øvrige medlemsstater om sin afgørelse og angiver behørig begrundelse herfor.

Artikel 9

1. Hver medlemsstat skal sikre sig, at anerkendte organisationer, der i henhold til artikel 3, stk. 2, handler på dens vegne, rent faktisk udfører de i nævnte artikel omhandlede opgaver til dens kompetente myndigheds tilfredshed.
2. For at udføre den i stk. 1 omhandlede opgave kontrollerer hver medlemsstat mindst hvert andet år alle anerkendte organisationer, der handler på dens vegne, og tilstiller de øvrige medlemsstater og Kommissionen en beretning om resultatet af disse kontrolaktiviteter senest den 31. marts i året efter de år, hvor disse aktiviteter har fundet sted.

Artikel 10

Når medlemsstaterne udøver deres inspektionsrettigheder og -forpligtelser som havnestater, foretager de en indberetning til Kommissionen og andre medlemsstater og orienterer den pågældende flagstat, hvis det konstateres, at et skib, som ikke opfylder de relevante krav i de internationale konventioner, har fået udstedt et gyldigt myndighedscertifikat af anerkendte organisationer, der handler på en flagstats vegne, eller hvis et skib, der fører et gyldigt klassecertifikat, udviser mangler vedrørende forhold, der er omfattet af certifikatet. Der foretages i henhold til denne artikel kun indberetning i tilfælde, hvor et skib udgør en alvorlig fare for sikkerheden og miljøet, eller hvor de anerkendte organisationer påviseligt har udvist uagtsom adfærd i særlig grad. Den pågældende anerkendte organisation underrettes om sagen, når den første inspektion finder sted, således at den straks kan træffe hensigtsmæssige opfølgingsforanstaltninger.

Artikel 11

1. Hver medlemsstat drager omsorg for, at et skib, der fører medlemsstatens flag, er konstrueret, bygget og udstyret samt vedligeholdes i overensstemmelse med de regler og procedurer vedrørende krav til skrog, maskineri samt elinstallationer og styresystemer, der stilles af en anerkendt organisation.
2. En medlemsstat kan beslutte at anvende regler, som den anser for ækvivalente med en anerkendt organisations regler og procedurer, men kun på betingelse af, at den straks giver meddelelse herom til Kommissionen i overensstemmelse med proceduren i direktiv 98/34/EF og til de øvrige medlemsstater, og at hverken Kommissionen eller andre medlemsstater gør indsigelser imod reglerne, og det ikke efter forskriftsproceduren i artikel 6, stk. 2, i dette direktiv konstateres, at disse regler ikke er ækvivalente.
3. Medlemsstaterne samarbejder med de anerkendte organisationer, som de bemyndiger, om udarbejdelse af disse organisationers regler og procedurer. De rådfører sig med de anerkendte organisationer med henblik på at nå frem til en ensartet fortolkning af de internationale konventioner.

Artikel 12

Kommissionen informerer hvert andet år Europa-Parlamentet og Rådet om udviklingen i gennemførelsen af dette direktiv i medlemsstaterne.

Artikel 13

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 17. juni 2011. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og administrative bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De skal også indeholde oplysning om, at henvisninger i gældende love og administrative bestemmelser til de direktiver, der ophæves ved nærværende direktiv, gælder som henvisninger til nærværende direktiv. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 14

Direktiv 94/57/EF som ændret ved de direktiver, der er nævnt i bilag I, del A, ophæves med virkning fra den 17. juni 2009, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag I, del B, angivne frister for gennemførelse i national ret af direktiverne.

Henvisninger til de ophævede direktiver skal forstås som henvisninger til nærværende direktiv og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 15

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 16

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 23. april 2009.

På Europa-Parlamentets vegne

H. -G. Pöttering

Formand

På Rådets vegne

P. Nečas

Formand

BILAG I

DEL A

Ophævede direktiver med efterfølgende ændringer

(jf. artikel 14)

Rådets direktiv 94/57/EF	EFT L 319 af 12.12.1994, s. 20
Kommissionens direktiv 97/58/EF	EFT L 274 af 7.10.1997, s. 8
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/105/EF	EFT L 19 af 22.1.2002, s. 9
Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/84/EF	EFT L 324 af 29.11.2002, s. 53

DEL B

Frister for gennemførelse i national ret

(jf. artikel 14)

Direktiv	Frist for gennemførelse
94/57/EF	31. december 1995
97/58/EF	30. september 1998

2001/105/EF

22. juli 2003

2002/84/EF

23. november 2003

*BILAG II***Sammenligningstabel**

Direktiv 94/57/EF	Dette direktiv	Forordning (EF) nr. 391/2009
Artikel 1	Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, litra a)	Artikel 2, litra a)
Artikel 2, litra b)	Artikel 2, litra b)	—
Artikel 2, litra c)	Artikel 2, litra c)	—
Artikel 2, litra d)	Artikel 2, litra d)	Artikel 2, litra b)
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, litra e)	Artikel 2, litra c)
—	Artikel 2, litra f)	Artikel 2, litra d)
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, litra g)	Artikel 2, litra e)
Artikel 2, litra g)	Artikel 2, litra h)	Artikel 2, litra f)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, litra i)	Artikel 2, litra g)
Artikel 2, litra i)	Artikel 2, litra k)	Artikel 2, litra i)
—	Artikel 2, litra j)	Artikel 2, litra h)
Artikel 2, litra j)	Artikel 2, litra l)	—
Artikel 2, litra k)	—	Artikel 2, litra j)
Artikel 3	Artikel 3	—
Artikel 4, stk. 1, første punktum	—	Artikel 3, stk. 1
Artikel 4, stk. 1, andet punktum	—	Artikel 3, stk. 2
Artikel 4, stk. 1, tredje punktum	—	—
Artikel 4, stk. 1, fjerde punktum	—	Artikel 4, stk. 1
—	—	Artikel 3, stk. 3

—	—	Artikel 4, stk. 2, 3 og 4
—	—	Artikel 5
—	—	Artikel 6
—	—	Artikel 7
Artikel 5, stk. 1	Artikel 4, stk. 1	—
Artikel 5, stk. 3	Artikel 4, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 1-4	Artikel 5, stk. 1-4	—
Artikel 6, stk. 5	—	—
Artikel 7	Artikel 6	Artikel 12
Artikel 8, stk. 1, første led	Artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a)	—
Artikel 8, stk. 1, andet led	—	Artikel 13, stk. 1
Artikel 8, stk. 1, tredje led	Artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra b)	—
—	Artikel 7, stk. 1, andet afsnit	Artikel 13, stk. 1, andet afsnit
Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2	—
Artikel 8, stk. 2, andet afsnit	—	Artikel 13, stk. 2
Artikel 9, stk. 1	—	—
Artikel 9, stk. 2	—	—
Artikel 10, stk. 1, indledning	Artikel 8	—
Artikel 10, stk. 1, litra a), b) og c), stk. 2, 3 og 4	—	—
Artikel 11, stk. 1 og 2	Artikel 9, stk. 1 og 2	—
Artikel 11, stk. 3 og 4	—	Artikel 8, stk. 1 og 2
Artikel 12	Artikel 10	—

Artikel 13	—	—
Artikel 14	Artikel 11, stk. 1 og 2	—
—	Artikel 11, stk. 3	—
—	Artikel 12	—
—	—	Artikel 9
Artikel 15, stk. 1	—	—
—	—	Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 15, stk. 2	—	Artikel 10, stk. 3
Artikel 15, stk. 3	—	Artikel 10, stk. 4
Artikel 15, stk. 4	—	Artikel 10, stk. 5
Artikel 15, stk. 5	—	Artikel 10, stk. 6, første, andet, tredje og femte afsnit
—	—	Artikel 10, stk. 6, fjerde afsnit
Artikel 16	Artikel 13	—
Artikel 17	Artikel 16	—
—	Artikel 14	—
—	Artikel 15	—
—	—	Artikel 11
—	—	Artikel 14
—	—	Artikel 15
—	—	Artikel 16
—	—	Artikel 17
—	—	Artikel 18
—	—	Artikel 19
Bilag	—	Bilag I

—	Bilag I	—
—	Bilag II	Bilag II

1) (Direktivet), EUT C 318 af 23.12.2006, s. 195.

2) (Direktivet), EUT C 229 af 22.9.2006, s. 38.

3) (Direktivet), Europa-Parlamentets udtalelse af 25.4.2007 (EUT C 74 E af 20.3.2008, s. 633), Rådets fælles holdning af 6.6.2008 (EUT C 184 E af 22.7.2008, s. 11), Europa-Parlamentets holdning af 24.9.2008 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets afgørelse af 26.2.2009 og Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning af 11.3.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

4) (Direktivets præambel pkt. 1), EFT L 319 af 12.12.1994, s. 20.

1) (Direktivets præambel pkt. 18), EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

1) (Direktivets præambel pkt. 23), EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

2) (Direktivets præambel pkt. 27), EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.

3) (Direktivets præambel pkt. 28), Se side 11 i denne EUT.

1) (Direktivets artikel 6, pkt. 1) EFT L 324 af 29.11.2002, s. 1.

Bilag 2**KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESDIREKTIV 2014/111/EU af 17. december 2014*****KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESDIREKTIV 2014/111/EU af 17. december 2014 om ændring af direktiv 2009/15/EF for så vidt angår Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) vedtagelse af bestemte koder og dertil knyttede ændringer af visse konventioner og protokoller*****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed ⁽¹⁾, særlig artikel 7, stk. 2, andet punktum,

efter proceduren for overensstemmelseskontrol i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002 om oprettelse af et udvalg for sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening fra skibe (USS) ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2099/2002 skal medlemsstaterne og Kommissionen samarbejde om at fastlægge en fælles holdning eller fælles tilgang i de kompetente internationale fora for at mindske faren for konflikt mellem Unionens søtransportlovgivning og internationale instrumenter.
- (2) Direktiv 2009/15/EF udgør sammen med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 ⁽³⁾ et sammenhængende stykke lovgivning, der på konsekvent vis regulerer anerkendte organisationers aktiviteter efter de samme principper og definitioner. Det følger af artikel 3, stk. 2, i direktiv 2009/15/EF, at hvis en medlemsstat med hensyn til skibe, der sejler under dens flag, beslutter at bemyndige en organisation til på dens vegne at udføre inspektioner og syn vedrørende myndighedscertifikater, skal den udelukkende overdrage disse opgaver til en anerkendt organisation, hvilket i medfør af direktivets artikel 2, litra g), betyder en organisation, der er anerkendt i henhold til forordning (EF) nr. 391/2009. Derfor har det regelsæt, på grundlag af hvilket de omhandlede organisationer anerkendes, virkning for begge retsakter.
- (3) Begrebet »internationale konventioner« som defineret i artikel 2, litra d), i direktiv 2009/15/EF henviser til den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen af 1. november 1974 (Solaskonventionen), bortset fra kapitel XI-2 i bilaget dertil, den internationale konvention om lastelinjer af 5. april 1966 (lastelinjekonventionen) og den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe af 2. november 1973 (Marpolkonventionen), tillige med protokoller hertil og ændringer heraf, samt de dertil hørende koder af bindende karakter i alle medlemsstater, i den gældende affattelse.
- (4) IMO-forsamlingen vedtog på sin 28. samling en kode til gennemførelse af IMO-instrumenter (III-kode), jf. IMO-resolution A. 1070(28) af 4. december 2013, samt ændringer til lastelinjekonventionen med henblik på at gøre det obligatorisk at anvende III-koden sammen med en dertil hørende flagstatsauditordning, jf. IMO-resolution A. 1038(29) af 4. december 2013.

- (5) IMO's Komité til Beskyttelse af Havmiljøet (MEPC) vedtog på sin 66. samling ændringer af protokollen fra 1978 til Marpolkonventionen, jf. resolution MEPC. 246(66) af 4. april 2014, og af protokollen fra 1997 til Marpolkonventionen som ændret ved protokollen fra 1978 i den henseende, jf. resolution MEPC. 247(66) af 4. april 2014, med henblik på at gøre III-koden obligatorisk sammen med en dertil hørende flagstatsauditordning.
- (6) IMO's Komité for Sikkerhed på Søn (MSC) vedtog på sin 93. samling ændringer til Solaskonventionen, jf. resolution MSC. 366(93) af 22. maj 2014, og af protokollen fra 1988 til lastelinjekonventionen, jf. resolution MSC. 375(93) af 22. maj 2014, med henblik på at gøre III-koden obligatorisk sammen med en dertil hørende flagstatsauditordning.
- (7) På MEPC's 65. samling og MSC's 92. samling blev der vedtaget en IMO-kode for anerkendte organisationer (RO-kode), jf. resolution MSC. 349(92) af 21. juni 2013.
- (8) MEPC vedtog på sin 65. samling ændringer af protokollen fra 1978 til Marpolkonventionen med henblik på at gøre RO-koden obligatorisk, jf. resolution MEPC. 238(65) af 17. maj 2013.
- (9) MSC vedtog på sin 92. samling ændringer af Solaskonventionen og af protokollen fra 1988 om lastelinjekonventionen med henblik på at gøre RO-koden obligatorisk, jf. resolution MSC. 350(92) og MSC. 356(92) af 21. juni 2013.
- (10) III-koden og RO-koden forventes derfor at træde i kraft i perioden mellem den 1. januar 2015 og den 1. januar 2018 i overensstemmelse med gældende regler for vedtagelse, ratifikation og ikrafttrædelse af ændringer for hver enkelt berørt konvention.
- (11) Den 13. maj 2013 vedtog Rådet Rådets afgørelse 2013/268/EU om den holdning, der skal indtages på vegne af Den Europæiske Union i den Internationale Søfartsorganisation (IMO) til vedtagelsen af bestemte koder og dertil knyttede ændringer af visse konventioner og protokoller⁽¹⁾. I henhold til artikel 5 i denne afgørelse bemyndigede Rådet medlemsstaterne til at give deres samtykke til i Unionens interesse og under hensyntagen til erklæringen i bilaget til afgørelsen at lade sig binde af de ændringer, der er omhandlet i betragtning 4-9 i dette direktiv.
- (12) Det anføres i den erklæring, der er vedlagt som bilag til Rådets afgørelse 2013/268/EU, at medlemsstaterne har den holdning, at III-koden og RO-koden indeholder en række minimumskrav, som staterne efter behov kan videreudvikle og forbedre med henblik på at forbedre sikkerheden til søs og beskytte miljøet.
- (13) Det anføres ligeledes, at III-koden og RO-koden ikke kan udlægges således, at den på nogen måde begrænser opfyldelsen af medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EU-retten i forbindelse med definitionen af »myndighedscertifikater« og »klassecertifikater«, omfanget af forpligtelser og kriterier, der er fastlagt for anerkendte organisationer, og Europa-Kommissionens pligter med hensyn til anerkendelse og vurdering og eventuel pålæggelse af korrigerende foranstaltninger eller sanktioner for anerkendte organisationer. Det hedder i samme erklæring, at i tilfælde af en IMO-audit vil medlemsstaterne erklære, at kun overholdelsen af de bestemmelser i de relevante internationale konventioner, som medlemsstaterne har accepteret, også under betingelserne i denne erklæring, kontrolleres.
- (14) I Unionens retsorden omfatter anvendelsesområdet for direktiv 2009/15/EF og forordning (EF) nr. 391/2009 henvisninger til »internationale konventioner« som beskrives i betragtning 3. I den henseende indføres ændringer af IMO-konventioner samtidig automatisk i EU-lovgivningen, når de træder i kraft på internationalt niveau, herunder de dertil knyttede koder af bindende karakter, som f.eks. III-koden og RO-koden, som derfor udgør en del af de IMO-instrumenter, der er relevante for anvendelsen af direktiv 2009/15/EF.
- (15) Ændringer til internationale konventioner kan imidlertid udelukkes fra anvendelsesområdet for Unionens sørtransportlovgivning i overensstemmelse med proceduren for overensstemmelseskontrol, hvis de opfylder mindst et af de to kriterier, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2099/2002.

- (16) Kommissionen har evalueret ændringerne af IMO-konventionerne i henhold til artikel 5 i forordning (EF) nr. 2099/2002 og fastslået, at der findes en række uoverensstemmelser mellem på den ene side III-koden og RO-koden og på den anden side direktiv 2009/15/EF og forordning (EF) nr. 391/2009.
- (17) For det første fastlægger III-kodens punkt 16.1 i del 2, en minimumsliste over ressourcer og processer, som flagstaterne skal stille til rådighed, herunder tilvejebringelse af administrative instrukser bl.a. vedrørende klassecertifikater, som flagstaten skal fremlægge som bevis for overholdelse af strukturelle, mekaniske, elektriske og/eller andre krav i en international konvention, som flagstaten er part i, eller overholdelse af et krav i flagstatens nationale lovgivning. Som beskrevet i betragtning 21 nedenfor sonderer Unionens lovgivning imidlertid mellem myndighedscertifikater og klassecertifikater. Sidstnævnte er dokumenter af privat karakter og er hverken udstedt af en flagstat eller på en flagstats vegne. Denne bestemmelse i III-koden henviser til Solas, kapitel II-1, del A-1, regel 3-1, der foreskriver, at skibe skal konstrueres, bygges og vedligeholdes i overensstemmelse med de strukturelle, mekaniske og elektriske krav, der er fastsat af et klassifikationselskab, der er anerkendt af myndighederne i henhold til bestemmelserne i regel XI-1/1. 1. Solaskonventionen identificerer klart skibet eller dets retlige repræsentation over for flagstaten som genstand for dette krav. Når en anerkendt organisation handler i sin egenskab af klassifikationselskab udsteder den endvidere klassecertifikater i overensstemmelse med sine egne regler, procedurer, betingelser og private kontraktlige aftaler, som flagstaten ikke er part i. Derfor er bestemmelserne i III-koden i modstrid med sondringen mellem klassifikations- og myndighedsaktiviteter som fastsat i den eksisterende EU-lovgivning.
- (18) For det andet kræves det i III-kodens punkt 18.1 i del 2, at flagstaten "*udelukkende for skibe under statens eget flag*" sikrer, at en anerkendt organisation har tilstrækkelige tekniske ressourcer samt ledelses- og forskningsressourcer til at udføre de opgaver, den får pålagt. Dette aspekt behandles derimod i EU-lovgivningen som et krav for anerkendelse, jf. kriterie A. 3 i bilag I til forordning (EF) nr. 391/2009, og finder anvendelse på hele flåden i den anerkendte organisations klasse, uanset hvilket flag skibene fører. Hvis ovennævnte bestemmelse i III-koden indarbejdes i EU-lovgivningen, vil den begrænse anvendelsen af kriterie A. 3 i bilag I i forordning (EF) nr. 391/2009 til udelukkende at omfatte den virksomhed, der udføres af den anerkendte organisation med hensyn til skibe, der fører en medlemsstats flag, hvilket er i modstrid med de nugældende krav.
- (19) For det tredje indfører III-kodens punkt 19 i del 2, et forbud mod, at en flagstat kræver af sine anerkendte organisationer, at de for andre skibe end dem, der fører dens flag, anvender krav bl.a. vedrørende deres klassifikationsregler og andre krav eller procedurer. I henhold til direktiv 2009/15/EF kan medlemsstaterne kun bemyndige en organisation til på deres vegne at udstede myndighedscertifikater for deres respektive flåder, hvis den pågældende organisation er blevet godkendt og kontrolleres i den henseende i henhold til forordning (EF) nr. 391/2009. Inden for denne ramme skal de anerkendte organisationers relevante aktiviteter som sådan opfylde visse krav vedrørende hele flåden i deres klasse, uanset hvilket flag skibene fører. Det gælder de fleste af de kriterier, der fremgår af bilag I til forordning (EF) nr. 391/2009 samt andre forpligtelser, navnlig forordningens artikel 10, stk. 4. Hvis ovennævnte bestemmelse i III-koden indarbejdes i EU-lovgivningen, vil den begrænse anvendelsen af de eksisterende krav til anerkendelse i forordning (EF) nr. 391/2009, bl.a. hvis der er tale om regler, krav og procedurer, til udelukkende at omfatte den anerkendte organisations virksomhed vedrørende skibe, der fører en medlemsstats flag.
- (20) For det fjerde defineres »anerkendt organisation« i afsnit 1.1. i del 2 i RO-koden som en organisation, der er vurderet af en flagstat, og som opfylder kravene i del 2 i RO-koden. I artikel 2,

litra g), i direktiv 2009/15/EF fastslås det derimod, at en anerkendt organisation er »en organisation, der er anerkendt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 391/2009«. Baseret på Kommissionens vurdering som nævnt i betragtning 21, 22 og 23 forekommer det, at flere bestemmelser i del 2 i RO-koden er uforenelige med forordning (EF) nr. 391/2009. En anerkendt organisation som defineret i RO-koden vil derfor ikke opfylde alle kravene i forordning (EF) nr. 391/2009 og stemmer derfor ikke overens med definitionen af en anerkendt organisation som fastsat i EU-lovgivningen.

- (21) For det femte defineres »myndighedscertificering og myndighedstjenester« i afsnit 1.3 i del 2 i RO-koden som én kategori af aktiviteter, som en anerkendt organisation har ret til at udføre på flagstatens vegne, herunder udstedelse af certifikater i relation til både myndigheds- og klassifikationskrav. Definitionerne i artikel 2, litra i) og k), i direktiv 2009/15/EF skelner derimod klart mellem »myndighedscertifikater«, som er certifikater, der er udstedt af en flagstat eller på dennes vegne i overensstemmelse med de internationale konventioner, og »klassecertifikater«, som er et dokument udstedt af en anerkendt organisation i dens egenskab af klassifikationselskab, hvorved det certificeres, at et skib er egnet til en bestemt anvendelse eller drift i overensstemmelse med de regler og procedurer, som den anerkendte organisation har fastlagt og offentliggjort. Det følger heraf, at der i medfør af EU-lovgivningen skal sondres mellem myndighedscertifikater og klassecertifikater, og at de har forskellig karakter. Myndighedscertifikater har nemlig offentlig karakter, mens klassecertifikater har privat karakter, da de udstedes af et klassifikationselskab i overensstemmelse med dets egne regler, procedurer og betingelser. Det følger heraf, at klassecertifikater, som er udstedt af en anerkendt organisation for et skib for at attestere overensstemmelse med klassifikationsregler og procedurer, herunder når en flagstat foretager en kontrol som bevis for overensstemmelse med Solas kapitel II-I, del A-1, regel 3-1, er dokumenter af rent privat karakter, som hverken er et officielt dokument udstedt af en flagstat eller udstedt på en flagstats vegne. I RO-koden anføres det imidlertid systematisk, at »myndighedscertificering og myndighedstjenester« udføres af den anerkendte organisation ”på vegne af flagstaten”, hvilket er i modstrid med den retlige sondring i EU-lovgivningen. Uanset denne uoverensstemmelse indebærer denne bestemmelse i RO-koden, hvis den godkendes som standard i EU-lovgivningen, en åbenbar risiko for, at anerkendelseskravene i forordning (EF) nr. 391/2009, som vedrører hele organisationens virksomhed uanset flagstat, ikke længere kan håndhæves i EU. På grund af den forbindelse, der eksisterer mellem de to instrumenter, jf. betragtning 2, er denne risiko også relevant for direktiv 2009/15/EF.
- (22) For det sjette foreskrives der i afsnit 3.9.3.1 i del 2 i RO-koden en mekanisme for samarbejde mellem anerkendte organisationer udelukkende inden for de af flagstaten fastsatte rammer med henblik på eventuelt at standardisere procedurene for myndighedscertificering og myndighedstjenester for flagstaten. I afsnit 3.9.3.2 i del 2 i samme kode foreskrives en ramme fastsat ”af en flagstat eller en gruppe af flagstater” til regulering af samarbejdet mellem deres anerkendte organisationer om tekniske og sikkerhedsrelaterede aspekter af ”myndighedscertificering og myndighedstjenester for skibe [...] på vegne af den/de nævnte flagstat/flagstater”. Derimod reguleres samarbejdet mellem anerkendte organisationer ifølge EU-lovgivningen af artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 391/2009, der kræver, at anerkendte organisationer skal rådføre sig med hinanden med henblik på at sikre ækvivalens mellem og tilstræbe harmonisering af deres regler og procedurer og anvendelsen af disse, og fastsætter en ramme for gensidig anerkendelse af klassecertifikaterne for materialer, udstyr og komponenter i relevante tilfælde. Disse to samarbejdsmekanismer i henhold til artikel 10, stk. 1, vedrører de anerkendte organisationers private virksomhed i deres egenskab af klassifikationselskab og anvendes derfor uanset flagstat. Hvis samarbejdsmekanismerne i RO-koden indarbejdes i EU-lovgivningen, vil de begrænse anvendelsesområdet for den samarbejdsramme, der er fastsat i forordning

- (EF) nr. 391/2009, til udelukkende at omfatte den virksomhed, der udføres af de anerkendte organisationer med hensyn til skibe, der fører en medlemsstats flag, hvilket er i modstrid med de nugældende krav.
- (23) For det syvende er afsnit 3.9.3.3 i del 2 i RO-koden identisk med punkt 19 i del 2 i III-koden; derfor er de grunde, der er angivet i betragtning 19, også relevante for denne bestemmelse i RO-koden.
- (24) Hverken III-koden eller RO-koden bør kunne begrænse Unionens muligheder for i overensstemmelse med traktaterne og international ret at fastlægge passende betingelser for udstedelse af anerkendelse til organisationer, der ønsker at blive anerkendt af medlemsstaterne til at udføre skibssyn og certificering af skibe på deres vegne med henblik på at opnå Unionens mål, herunder især for at forbedre sikkerheden på søen og beskytte miljøet.
- (25) Ordningen for gensidig anerkendelse af klassecertifikater for materialer, udstyr og komponenter, jf. artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 391/2009 gælder kun i Unionen for skibe, der fører en medlemsstats flag. Hvad angår udenlandske skibe, træffer de relevante tredjelandsflagstater selv beslutning om godkendelse af de relevante certifikater under udøvelse af deres eksklusive kompetence, navnlig inden for rammerne af De Forenede Nationers havretskonvention (UNCLOS).
- (26) På grundlag af sin vurdering har Kommissionen fastlagt, at bestemmelserne i III-koden og i RO-koden som anført i de foregående betragtninger er uforenelige med direktiv 2009/15/EF, eller med forordning (EF) nr. 391/2009 og dermed også direktiv 2009/15/EF på grund af forbindelsen mellem de to instrumenter, jf. betragtning 2, og bør udelukkes fra direktivets anvendelsesområde. Artikel 2, litra d), i direktiv 2009/15/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (27) Da RO-koden træder i kraft den 1. januar 2015, bør dette direktiv træde i kraft så hurtigt som muligt efter datoen for offentliggørelse.
- (28) Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS) har ikke afgivet udtalelse om foranstaltningerne i dette direktiv. Det blev anset for at være nødvendigt med en gennemførelsesretsakt, og formanden forelagde udkastet til en gennemførelsesretsakt for appeludvalget til yderligere drøftelse. Foranstaltningerne i dette direktiv er i overensstemmelse med udtalelse fra appeludvalget —

VEDTAGET DETTE DIREKTIV:

Artikel 1

Artikel 2, litra d), i direktiv 2009/15/EF affattes således:

»d) »**internationale konventioner**«: den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen af 1. november 1974 (Solas 74), bortset fra kapitel XI-2 i bilaget dertil, den internationale konvention om lastelinjer af 5. april 1966 og den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe af 2. november 1973 (Marpol), tillige med protokoller hertil og ændringer heraf, samt de dertil hørende koder af bindende karakter i alle medlemsstater, bortset fra punkt 16.1, 18.1 og 19 i del 2 i koden til gennemførelse af IMO-instrumenter, og afsnit 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 og 3.9.3.3 i del 2 i IMO-koden for anerkendte organisationer, i den gældende affattelse.«

Artikel 2

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 31. december 2015 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme dette direktiv. De tilsender straks Kommissionen disse love og bestemmelser.

De anvender disse bestemmelser fra den 1. januar 2016.

Disse bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 3

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 4

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den 17. december 2014.

På Kommissionens vegne

Jean-Claude JUNCKER

Formand

(1) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 47.

(2) EFT L 324 af 29.11.2002, s. 1.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 11).

(1) EUT L 155 af 7.6.2013, s. 3.

Bilag 3**Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009**

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe

(omarbejdning)

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 80, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251, på grundlag af Forligsudvalgets fælles udkast af 3. februar 2009³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

1) Rådets direktiv 94/57/EF af 22. november 1994 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed⁴⁾ er blevet ændret væsentligt ved flere lejligheder. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør direktivet af klarhedshensyn omarbejdes.

2) I betragtning af karakteren af bestemmelserne i direktiv 94/57/EF forekommer det hensigtsmæssigt at omarbejde dets bestemmelser til to forskellige fællesskabsretlige instrumenter, nemlig et direktiv og en forordning.

3) Organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, bør kunne tilbyde deres ydelser overalt i Fællesskabet og konkurrere med hinanden, men de må samtidig sikre et ensartet sikkerheds- og miljøbeskyttelsesniveau. De nødvendige faglige standarder for deres virksomhed bør derfor fastlægges og anvendes på en ensartet måde i hele Fællesskabet.

4) Dette mål bør opfyldes gennem foranstaltninger, som er i overensstemmelse med det arbejde, der udføres af Den Internationale Søfartsorganisation (IMO), og som om nødvendigt udbygger og supplerer dette arbejde. Desuden bør medlemsstaterne og Kommissionen fremme IMO's udvikling af en international kode for anerkendte organisationer.

5) Der bør fastsættes minimumskrav til anerkendelse af organisationerne for at øge skibenes sikkerhed og forhindre forurening fra skibe. Minimumskravene i direktiv 94/57/EF bør derfor styrkes.

6) Med henblik på den første anerkendelse af de organisationer, der ønsker at blive bemyndiget til at arbejde på medlemsstaternes vegne, vil overholdelsen af de i denne forordning fastsatte minimumskrav mere effektivt kunne vurderes på en harmoniseret og centraliseret måde af Kommissionen sammen med de medlemsstater, der anmoder om anerkendelse.

7) Anerkendelsen bør gives udelukkende på grundlag af organisationens arbejdsindsats med hensyn til kvalitet og sikkerhed. Det bør sikres, at anerkendelsens omfang til enhver tid er i overensstemmelse med

den pågældende organisations faktiske kapacitet. Endvidere bør der tages hensyn til forskellene i de anerkendte organisationers retlige status og selskabsstruktur, samtidig med at det sikres, at de i denne forordning fastsatte minimumskrav anvendes ensartet, og at Fællesskabets kontrolforanstaltninger virker effektivt. Uanset selskabsstruktur bør den organisation, der skal anerkendes, yde tjenester på verdensplan og dens retlige enheder bør være underkastet solidarisk hæftelse.

8) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁵⁾.

9) Kommissionen bør navnlig tillægges beføjelser til at ændre denne forordning for at indarbejde senere ændringer til de internationale konventioner, protokoller, koder og resolutioner i relation hertil, ajourføre kravene i bilag I og vedtage kriterierne for måling af effektiviteten af de anerkendte organisationers regler, procedurer og arbejdsindsats med hensyn til sikkerhed og forebyggelse af forurening fra de skibe, de har klassificeret. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning, herunder ved at supplere den med nye ikke-væsentlige bestemmelser, skal foranstaltningerne vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

10) Det er af største betydning, at der kan gribes ind hurtigt, effektivt og på en måde, der står i et rimeligt forhold til formålet, når en anerkendt organisation ikke opfylder sine forpligtelser. Hovedformålet bør være at rette op på manglerne med henblik på at udrydde enhver potentiel trussel mod sikkerheden eller miljøet på et tidligt tidspunkt. Kommissionen bør derfor tillægges de nødvendige beføjelser til at kræve, at den anerkendte organisation træffer de nødvendige forebyggende og udbedrende foranstaltninger, og til som tvangsforanstaltning at pålægge bøder og tvangsbøder. Kommissionen bør udøve disse beføjelser på en måde, som er i overensstemmelse med grundlæggende rettigheder og bør sikre, at organisationen bliver hørt under hele proceduren.

11) Den samordnede tilgang i Fællesskabet indebærer, at beslutninger om at trække anerkendelsen af en organisation, der ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til denne forordning, tilbage, hvis ovennævnte foranstaltninger viser sig at være virkningsløse, eller organisationen på anden måde udgør en uacceptabel trussel mod sikkerheden eller miljøet, må træffes på fællesskabsplan og derfor af Kommissionen efter udvalgsproceduren.

12) Den løbende efterfølgende overvågning af, om de anerkendte organisationer overholder denne forordning, kan udføres mere effektivt på en harmoniseret og centraliseret måde. Det er derfor hensigtsmæssigt, at Kommissionen sammen med den medlemsstat, der anmoder om anerkendelsen, får overdraget denne opgave på Fællesskabets vegne.

13) Som led i tilsynet med de anerkendte organisationers aktiviteter er det afgørende, at Kommissionens skibsinspektører har adgang til skibe og skibsdokumenter, uanset skibets flag, for at de kan kontrollere, om de anerkendte organisationer opfylder minimumskravene i denne forordning med hensyn til alle skibe i deres respektive registre.

14) De anerkendte organisationers evne til hurtigt at opdage og rette op på svagheder i deres regler, processer og interne kontrolforanstaltninger er af afgørende betydning for sikkerheden på de skibe, de inspicerer og certificerer. Denne evne bør styrkes ved hjælp af en kvalitetsvurderings- og certificeringsenhed, som bør være uafhængig af kommercielle og politiske interesser, og som kan foreslå fælles tiltag til løbende forbedring af alle anerkendte organisationer og sikre et frugtbart samarbejde med Kommissionen.

15) De anerkendte organisationers regler og procedurer spiller en nøglerolle for forøgelse af sikkerheden og forebyggelsen af ulykker og af forurening. De anerkendte organisationer har indledt en proces, som skal føre til en harmonisering af deres regler og procedurer. Denne proces bør fremmes og støttes af fællesskabslovgivningen, eftersom den vil indvirke positivt på sikkerheden til søs samt på den europæiske skibsbygningsindustri konkurrenceevne.

16) Harmoniseringen af anerkendte organisationers regler om konstruktion, bygning og periodisk syn af handelsskibe er en løbende proces. Forpligtelsen til at have et sæt af egne regler eller påviste evner til at have egne regler bør derfor ses som et led i harmoniseringsprocessen og bør ikke udgøre en hindring for de aktiviteter, der udføres af anerkendte organisationer eller af potentielle kandidater til anerkendelse.

17) Anerkendte organisationer bør være forpligtet til at ajourføre deres tekniske standarder og håndhæve dem konsekvent med henblik på at harmonisere sikkerhedsreglerne og sikre en ensartet gennemførelse af de internationale regler inden for Fællesskabet. Når anerkendte organisationers tekniske standarder for materialer, udstyr og komponenter er identiske eller ligner hinanden meget, bør gensidig anerkendelse af certifikater overvejes, i de relevante tilfælde og med de mest vidtgående og strengeste standarder som reference.

18) Medens hver enkelt anerkendt organisation i princippet udelukkende bør holdes ansvarlig i forbindelse med de dele, som den certificerer, følger anerkendte organisationers og fabrikanter ansvar de aftalte betingelser eller eventuelt den lovgivning, der skal anvendes i hvert enkelt tilfælde.

19) Da gennemsigtighed og informationsudveksling de involverede parter imellem og offentlighedens ret til adgang til information er grundlæggende instrumenter i forebyggelsen af ulykker til søs, bør de anerkendte organisationer stille alle relevante lovbestemte oplysninger om tilstanden af skibene i deres klasse til rådighed for havnestatskontrolmyndighederne samt for offentligheden generelt.

20) For at hindre skibe i at skifte klasse med det formål at undgå at udføre de nødvendige reparationer, bør anerkendte organisationer indbyrdes udveksle alle relevante oplysninger om tilstanden af de skibe, der skifter klasse, og om nødvendigt inddrage flagstaten.

21) Beskyttelsen af intellektuelle ejendomsrettigheder for aktører inden for søfart, herunder skibsværfter, udstyrsleverandører og redere, bør ikke forhindre normale forretningstransaktioner og kontrakt aftalte tjenesteydelser mellem disse parter.

22) Det Europæiske Agentur for Søfartssikkerhed (EMSA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002¹⁾, bør yde den nødvendige støtte til anvendelsen af denne forordning.

23) Målet med denne forordning, nemlig at fastlægge foranstaltninger, der skal følges af de organisationer, der varetager inspektion, syn og certificering af skibe i Fællesskabet, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af handlingens omfang bedre nås på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

24) Foranstaltninger, der skal følges af medlemsstaterne som led i deres forbindelser med organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed (omarbejdning)²⁾ —

Artikel 1

Denne forordning fastlægger visse foranstaltninger, der skal følges af de organisationer, der varetager inspektion, syn og certificering af skibe med henblik på at efterkomme de internationale konventioner om sikkerheden til søs og om forebyggelse af havforurening, samtidig med at den frie udveksling af tjenesteydelser fremmes. Dette omfatter udformning og gennemførelse af sikkerhedskrav til skrog, maskineri samt el-installationer og styresystemer for skibe, der falder ind under de internationale konventioners anvendelsesområde.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

- a) »skib«: et skib, der falder ind under de internationale konventioners anvendelsesområde
- b) »internationale konventioner«: den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen af 1. november 1974 (Solas 74), bortset fra kapitel XI-2 i bilaget dertil, den internationale konvention om lastelinjer af 5. april 1966 og den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe af 2. november 1973 (Marpol), tillige med protokoller hertil og ændringer heraf, samt de dertil hørende koder af bindende karakter i alle medlemsstater, i den gældende affattelse
- c) »organisation«: en juridisk enhed, dens datterselskaber og alle andre enheder under dens kontrol, som i fællesskab eller hver for sig udfører opgaver, der hører under anvendelsesområdet for denne forordning
- d) »kontrol«: i litra c), rettigheder, kontrakter eller andre midler, retlige eller faktiske, der enten hver for sig eller i forening giver en juridisk enhed mulighed for at udøve en afgørende indflydelse eller sætter en sådan enhed i stand til at udføre opgaver, der hører under anvendelsesområdet for denne forordning.
- e) »anerkendt organisation«: en organisation, der er anerkendt i overensstemmelse med denne forordning
- f) »bemyndigelse«: handling, hvorved en medlemsstat giver bemyndigelse eller overdrager beføjelser til en anerkendt organisation
- g) »myndighedscertifikat«: et certifikat, der er udstedt af en flagstat eller på dennes vegne i overensstemmelse med de internationale konventioner
- h) »regler og procedurer«: en anerkendt organisations krav til konstruktion, bygning, udrustning, vedligeholdelse og syn af skibe
- i) »klassecertifikat«: et af en anerkendt organisation udstedt dokument, hvorved det certificeres, at et skib er egnet til en bestemt anvendelse eller drift i overensstemmelse med de regler og procedurer, som den anerkendte organisation har fastlagt
- j) »hjemsted«: det sted, hvor en organisation har sit vedtægtsmæssige hjemsted, sit hovedkontor eller sin hovedvirksomhed.

Artikel 3

1. Medlemsstater, der ønsker at bemyndige en organisation, som endnu ikke er anerkendt, indgiver anmodning om anerkendelse til Kommissionen ledsaget af fuldstændige oplysninger om og dokumentation for organisationens overholdelse af minimumskravene i bilag I samt om kravet om og dens forpligtelse til at overholde bestemmelserne i artikel 8, stk. 4, og artikel 9, 10 og 11.

2. Kommissionen foretager sammen med de medlemsstater, der har indgivet en anmodning, en vurdering af de organisationer, den har modtaget anerkendelsesansøgning om, for at verificere, at organisationerne opfylder og forpligter sig til at opfylde de i stk. 1 nævnte krav.

3. Kommissionen afslår efter forskriftsproceduren i artikel 12, stk. 3, at anerkende organisationer, der ikke opfylder de krav, der er nævnt i stk. 1 i nærværende artikel, eller hvis arbejdsindsats anses for at udgøre en uacceptabel trussel mod sikkerheden eller miljøet ud fra de kriterier, der er fastlagt i henhold til artikel 14.

Artikel 4

1. Anerkendelsen udstedes af Kommissionen efter forskriftsproceduren i artikel 12, stk. 3.

2. Anerkendelse udstedes kun til organisationer, der opfylder kravene i artikel 3.

3. Anerkendelsen udstedes til den relevante retlige enhed, som er moderselskabsenheden for den samling af retlige enheder, som den anerkendte organisation består af. Anerkendelsen omfatter alle retlige enheder, der bidrager til at sikre, at denne organisation kan udføre sine tjenesteydelser på verdensplan.

4. Kommissionen kan efter forskriftsproceduren i artikel 12, stk. 3, begrænse anerkendelsen, for så vidt angår bestemte typer skibe, skibe af en bestemt størrelse, bestemte fartsområder eller en kombination heraf, i overensstemmelse med den pågældende organisations dokumenterede kapacitet og ekspertise. I så tilfælde angiver Kommissionen årsagerne til begrænsningen og betingelserne for, at den kan ophæves eller udvides. Begrænsningen kan til enhver tid tages op igen.

5. Kommissionen udarbejder og ajourfører jævnligt en liste over de organisationer, der er anerkendt i overensstemmelse med denne artikel. Listen offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 5

Hvis Kommissionen finder, at en anerkendt organisation ikke har opfyldt kravene i bilag I eller sine forpligtelser i henhold til denne forordning, eller at en anerkendt organisations arbejdsindsats med hensyn til sikkerhed og forureningsforebyggelse er blevet væsentligt forringet, uden at dette dog udgør en uacceptabel trussel mod sikkerheden eller miljøet, pålægger den pågældende anerkendte organisation at træffe de nødvendige forebyggende og udbedrende foranstaltninger inden for fastsatte frister for at sikre fuldstændig opfyldelse af disse minimumskrav og forpligtelser og navnlig fjerne potentielle trusler mod sikkerheden og miljøet, eller at fjerne årsagerne til den forringede arbejdsindsats på anden måde.

De forebyggende og udbedrende foranstaltninger kan omfatte midlertidige beskyttelsestiltag, hvis den potentielle trussel mod sikkerheden eller miljøet er overhængende.

Uden at det berører den umiddelbare anvendelse af foranstaltningerne, skal Kommissionen dog på forhånd underrette alle de medlemsstater, der har bemyndiget den pågældende anerkendte organisation, om de foranstaltninger, den agter at træffe.

Artikel 6

1. Ud over de foranstaltninger, der træffes efter artikel 5, kan Kommissionen i overensstemmelse med rådgivningsproceduren i artikel 12, stk. 2, pålægge en anerkendt organisation bøder,

a) - hvis organisationens grove eller gentagne manglende opfyldelse af minimumskravene i bilag I eller af sine forpligtelser i henhold til artikel 8, stk. 4, artikel 9, 10 og 11

eller

- dens forringede arbejdsindsats er udtryk for alvorlige mangler i organisationens struktur, systemer, procedurer eller interne kontrolforanstaltninger, eller

b) hvis organisationen med fortsæt har givet Kommissionen forkerte, ufuldstændige eller vildledende oplysninger i forbindelse med vurderingen i medfør af artikel 8, stk. 1, eller på anden måde har lagt hindringer i vejen for denne vurdering.

2. Hvis en anerkendt organisation ikke gennemfører de forebyggende og udbedrende foranstaltninger, som Kommissionen har pålagt den, eller gennemfører dem med uberettiget forsinkelse, kan Kommissionen, uanset stk. 1, pålægge den pågældende organisation tvangsbøder, indtil de pålagte handlinger er gennemført fuldt ud.

3. De i stk. 1 og 2 nævnte bøder og tvangsbøder skal have afskrækkende virkning og stå i et rimeligt forhold både til overtrædelsernes grovhed og til den pågældende anerkendte organisations økonomiske forhold, idet der navnlig skal tages hensyn til, i hvilket omfang sikkerheden eller beskyttelsen af miljøet er bragt i fare.

De må først pålægges efter, at den pågældende anerkendte organisation og de pågældende medlemsstater har haft mulighed for at fremsætte deres bemærkninger.

De pålagte bøders og tvangsbøders samlede beløb må ikke overstige 5 % af den anerkendte organisations samlede gennemsnitlige omsætning i de foregående tre regnskabsår for aktiviteter, der hører under anvendelsesområdet for denne forordning.

4. De Europæiske Fællesskabers Domstol har fuld prøvelsesret med hensyn til klager over beslutninger, hvorved Kommissionen har fastlagt en bøde eller en tvangsbøde. Den kan annullere, nedsætte eller forhøje den pålagte bøde eller tvangsbøde.

Artikel 7

1. Kommissionen tilbagekalder anerkendelsen af en organisation:

a) hvis gentagne og grove tilfælde af manglende opfyldelse af minimumskraverne i bilag I eller af forpligtelserne i henhold til denne forordning er af en sådan art, at det udgør en uacceptabel trussel mod sikkerheden eller miljøet

b) hvis gentagne og grove tilfælde af mangler i dens arbejdsindsats med hensyn til sikkerhed og forureningsforebyggelse er af en sådan art, at det udgør en uacceptabel trussel mod sikkerheden eller miljøet

c) som forhindrer eller gentagne gange lægger hindringer i vejen for Kommissionens vurdering af organisationen, eller

d) som ikke betaler de bøder og/eller tvangsbøder, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1 og 2, eller

e) som søger at opnå finansiel dækning af eller godtgørelse for bøder, der er pålagt den i henhold til artikel 6.

2. For så vidt angår litra a) og b) i stk. 1, træffer Kommissionen afgørelse på grundlag af alle foreliggende oplysninger, herunder:

a) resultaterne af Kommissionens egen vurdering af den pågældende anerkendte organisation i henhold til artikel 8, stk. 1

b) medlemsstaternes indberetninger i henhold til artikel 10 i direktiv 2009/15/EF

- c) analyser af ulykker, der involverer skibe i den anerkendte organisations klasse
- d) eventuelle oplysninger om gentagelser af de fejl, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra a)
- e) oplysninger om, i hvilket omfang flåden i den anerkendte organisations klasse er berørt og
- f) konstatering af, at foranstaltningerne i artikel 6, stk. 2, ikke har haft nogen virkning.

3. Kommissionen træffer afgørelse om at tilbagekalde en anerkendelse på eget initiativ eller på anmodning af en medlemsstat, efter forskriftsproceduren i artikel 12, stk. 3, og efter at den pågældende anerkendte organisation har haft mulighed for at fremsætte sine bemærkninger.

Artikel 8

1. Alle anerkendte organisationer tages regelmæssigt og mindst hvert andet år op til vurdering af Kommissionen sammen med den medlemsstat, der indgav den relevante anmodning om anerkendelse, til kontrol af, at de opfylder deres forpligtelser i henhold til denne forordning og minimumskravene i bilag I. Vurderingen skal være begrænset til de af de anerkendte organisationers aktiviteter, der henhører under denne forordnings anvendelsesområde.

2. Ved udvælgelsen af de anerkendte organisationer, der skal vurderes, skal Kommissionen være særlig opmærksom på resultatet af organisationernes arbejdsindsats med hensyn til sikkerhed og forureningsforebyggelse, ulykkesdata og medlemsstaternes indberetninger i henhold til artikel 10 i direktiv 2009/15/EF.

3. Vurderingen kan omfatte et besøg på den anerkendte organisations regionale filialer samt stikprøvekontrol af skibe, både i drift og under bygning, med henblik på at kontrollere den anerkendte organisations arbejdsindsats. I sådanne tilfælde underretter Kommissionen i givet fald de medlemsstater, hvor den lokale filial er beliggende. Kommissionen aflægger rapport til medlemsstaterne om resultatet af vurderingen.

4. Alle anerkendte organisationer skal hvert år fremlægge resultaterne af deres evaluering af kvalitetsstyringssystemet for det i artikel 12, stk. 1, omhandlede udvalg.

Artikel 9

1. Anerkendte organisationer skal sikre, at Kommissionen har adgang til de oplysninger, der er nødvendige for at foretage den i artikel 8, stk. 1, nævnte vurdering. Der kan ikke påberåbes nogen kontraktbestemmelser med henblik på at begrænse denne adgang.

2. Anerkendte organisationer skal i deres kontrakter med redere eller operatører om udstedelse af myndighedscertifikater eller klassecertifikater til et skib sikre sig, at det stilles som betingelse for udstedelsen, at parterne ikke modsætter sig, at Kommissionens skibsinspektører får adgang til det pågældende skib med henblik på gennemførelsen af artikel 8, stk. 1.

Artikel 10

1. De anerkendte organisationer skal rådføre sig med hinanden med jævne mellemrum med henblik på at sikre ækvivalens mellem og tilstræbe harmonisering af deres regler og procedurer og anvendelsen af disse. De samarbejder om at nå frem til en ensartet fortolkning af de internationale konventioner, uden at dette dog tilsidesætter flagstaternes beføjelser. De anerkendte organisationer skal i relevante tilfælde aftale tekniske og proceduremæssige betingelser for gensidig anerkendelse af klassecertifikaterne for materia-

ler, udstyr og komponenter på grundlag af ækvivalente standarder, hvor de mest vidtgående og strengeste standarder anvendes som reference.

Såfremt der af tungtvejende sikkerhedsgrunde ikke kan opnås enighed om gensidig anerkendelse, giver de anerkendte organisationer en klar begrundelse herfor.

Hvis en anerkendt organisation ved inspektion eller på anden måde konstaterer, at materiale, et stykke udstyr eller en komponent ikke er i overensstemmelse med sit certifikat, kan organisationen nægte at tillade, at dette materiale, dette stykke udstyr eller denne komponent anbringes om bord. Den anerkendte organisation underretter øjeblikkeligt de øvrige anerkendte organisationer, idet den angiver årsagerne til afslaget.

De anerkendte organisationer anerkender med henblik på klassifikation certifikater for skibsudstyr, der er forsynet med overensstemmelse med Rådets direktiv 96/98/EF af 20. december 1996 om skibsudstyr¹⁾.

Organisationerne aflægger regelmæssigt beretning til Kommissionen og medlemsstaterne om væsentlige fremskridt i forbindelse med standarder og gensidig anerkendelse af certifikater for materialer, udstyr og komponenter.

2. Kommissionen forelægger en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet senest den 17. juni 2014, baseret på en uafhængig undersøgelse af, hvor langt man er kommet med harmoniseringen af regler og procedurer og den gensidige anvendelse af certifikater for materialer, udstyr og komponenter.

3. De anerkendte organisationer skal samarbejde med havnestaters kontrolmyndigheder, når et skib i deres klasse er berørt, og navnlig, når det gælder om at få korrigeret indberettede mangler eller andre unøjagtigheder.

4. De anerkendte organisationer stiller alle relevante oplysninger til rådighed for myndighederne i alle de medlemsstater, der har givet dem en af de bemyndigelser, der er omhandlet i artikel 3 i direktiv 2009/15/EF, og for Kommissionen om flåden i deres klasse og om overførsler, ændringer, suspensioner og tilbagetrækning fra klassen, uanset hvilket flag skibene fører.

Oplysninger om overførsler, ændringer, suspensioner og tilbagetrækning fra klasse, herunder oplysninger om alle forsømte syn, forsømte henstillinger, klassebetingelser, driftsbetingelser eller driftsrestriktioner, som er udstedt imod skibe i deres klasse — uanset skibenes flag — meddeles også elektronisk til den fælles inspektionsdatabase, der anvendes af medlemsstaterne til gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol²⁾, samtidig med at de registreres i organisationens egne systemer, dog under ingen omstændigheder senere end 72 timer efter den hændelse, der gav anledning til forpligtelsen til at meddele oplysningerne. Disse oplysninger, med undtagelse af henstillinger og klassebetingelser, der ikke er forsømt, offentliggøres på de pågældende anerkendte organisationers websteder.

5. De anerkendte organisationer udsteder ikke myndighedscertifikater til et skib, uanset skibets flag, der ikke længere er i klasse, eller som skifter klasse på grund af sikkerhedsmangler ved skibet, før flagstatens myndigheder inden for en rimelig frist har fået mulighed for at udtale sig, om, hvorvidt en indgående inspektion er påkrævet.

6. Hvis der sker en klasseoverførsel fra en anerkendt organisation til en anden, skal den afgivende organisation så hurtigt som muligt stille skibets komplette synshistorie til rådighed for den modtagende organisation, og især informere den om:

a) eventuelle forsømte syn

- b) eventuelle forsømte henstillinger og klassebetingelser
- c) driftsbetingelser, der er udstedt mod skibet, og
- d) driftsrestriktioner, der er udstedt mod skibet.

Den modtagende organisation kan først udstede nye certifikater til skibet, når alle forsømte syn er blevet afsluttet med tilfredsstillende resultat, og alle forsømte henstillinger eller klassebetingelser, der tidligere er blevet udstedt med hensyn til skibet, er blevet opfyldt som angivet af den afgivende organisation.

Den modtagende organisation skal, før certifikaterne udstedes, meddele den afgivende organisation certifikaternes udstedelsesdato og bekræfte dato, sted og foranstaltninger, som er truffet med hensyn til hvert enkelt forsømt syn, forsømt henstilling og forsømt klassebetingelse.

Anerkendte organisationer fastlægger og anvender passende fælles krav vedrørende tilfælde af klasseoverførsler, der kræver særlige sikkerhedsforanstaltninger. Disse tilfælde skal som minimum omfatte klasseoverførsel af skibe, der er 15 år gamle eller ældre, og overførsel fra en ikke-anerkendt organisation til en anerkendt organisation.

Anerkendte organisationer samarbejder for at gennemføre bestemmelserne i dette stykke korrekt.

Artikel 11

1. Senest den 17. juni 2011 opretter de anerkendte organisationer og opretholder en uafhængig kvalitetsvurderings- og certificeringsenhed i overensstemmelse med gældende internationale kvalitetsstandarder, hvori relevante brancheorganisationer, som udøver søfartsvirksomhed, kan deltage med rådgivende beføjelse.
2. Kvalitetsvurderings- og certificeringsenheden varetager følgende opgaver:
 - a) hyppig og regelmæssig vurdering af de anerkendte organisationers kvalitetsstyringssystemer i henhold til kvalitetskriterierne i ISO 9001
 - b) certificering af de anerkendte organisationers kvalitetsstyringssystemer, herunder organisationer, som har anmodet om anerkendelse i henhold til artikel 3
 - c) formulering af fortolkninger af de internationalt anerkendte kvalitetsstyringsstandarder, navnlig for at tage højde for de særlige kendetegn ved anerkendte organisationer og deres forpligtelser, og
 - d) vedtagelse af individuelle og kollektive henstillinger om forbedring af anerkendte organisationers processer og interne kontrolordninger.
3. Kvalitetsvurderings- og certificeringsenheden udstyres med de nødvendige ledelses- og andre beføjelser til at handle uafhængigt af de anerkendte organisationer og have de nødvendige midler til at varetage sine opgaver effektivt og efter de højeste faglige standarder, og den sikrer uafhængighed for de personer, der udfører opgaverne. Kvalitetsvurderings- og certificeringsenheden fastlægger selv sine arbejdsmetoder og sin forretningsorden.
4. Kvalitetsvurderings- og certificeringsenheden kan anmode om bistand fra andre eksterne vurderingsorganer.
5. Kvalitetsvurderings- og certificeringsenheden forelægger de berørte parter, herunder flagstaterne og Kommissionen fuldstændige oplysninger om den årlige arbejdsplan og om dens konklusioner og henstillinger, navnlig vedrørende situationer, hvor sikkerheden kan have været i fare.

6. Kvalitetsvurderings- og certificeringsenheden tages jævnligt op til revision af Kommissionen.

7. Kommissionen aflægger rapport til medlemsstaterne om resultaterne og opfølgningen af vurderingen.

Artikel 12

1. Kommissionen bistås af Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS), der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002¹⁾.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

4. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Artikel 13

1. Denne forordning kan, hvis dens anvendelsesområde ikke udvides, ændres med henblik på at ajourføre minimumskravene i bilag I, navnlig på baggrund af de relevante IMO-afgørelser.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 12, stk. 4.

2. Ændringer af de internationale konventioner, der er nævnt i denne forordnings artikel 2, litra b), kan udelukkes fra denne forordnings anvendelsesområde, jf. artikel 5 i forordning (EF) nr. 2099/2002.

Artikel 14

1. Kommissionen vedtager og offentliggør:

a) kriterier for måling af effektiviteten af de anerkendte organisationers regler og procedurer samt resultatet af arbejdsindsatsen med hensyn til sikkerhed og forebyggelse af forurening fra de skibe, de har klassificeret, særligt på baggrund af oplysningerne i henhold til Paris-aftalememorandummet om havnestatskontrol og/eller lignende ordninger, og

b) kriterier for, hvornår resultatet af arbejdsindsatsen i disse henseender skal anses for at udgøre en uacceptabel trussel mod sikkerheden eller miljøet, idet der kan tages hensyn til særlige forhold, der gør sig gældende for mindre eller stærkt specialiserede organisationer.

Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 12, stk. 4.

2. De foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i denne forordning ved at supplere den med hensyn til gennemførelsen af artikel 6, og i givet fald artikel 7, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 12, stk. 4.

3. Med forbehold af den umiddelbare anvendelse af minimumskravene i bilag I kan Kommissionen i overensstemmelse med forskriftsproceduren i artikel 12, stk. 3, vedtage retningslinjer for fortolkningen heraf, og den kan overveje at opstille mål for de generelle minimumskrav, der er omhandlet i bilag I, del A, punkt 3.

Artikel 15

1. Organisationer, der ved denne forordnings ikrafttræden allerede var anerkendt i overensstemmelse med direktiv 94/57/EF, bevarer deres anerkendelse, jf. dog stk. 2.
2. Uden at dette berører artikel 5 og 7, tager Kommissionen senest den 17. juni 2010 alle begrænsede anerkendelser, der er udstedt i henhold til direktiv 94/57/EF, op til fornyet vurdering i lyset af artikel 4, stk. 3, i denne forordning med henblik på efter forskriftsproceduren i artikel 12, stk. 3 at afgøre, om begrænsningerne skal erstattes af andre eller ophæves. Begrænsningerne forbliver i kraft, indtil Kommissionen har truffet en afgørelse.

Artikel 16

Som led i vurderingen i henhold til artikel 8, stk. 1, kontrollerer Kommissionen, at indehaveren af anerkendelsen er den relevante retlige enhed i organisationen, som denne forordnings bestemmelser skal finde anvendelse på. Hvis dette ikke er tilfældet, træffer Kommissionen en beslutning om ændring af anerkendelsen.

Hvis Kommissionen ændrer anerkendelsen, tilpasser medlemsstaterne deres aftaler med den anerkendte organisation i overensstemmelse med ændringen.

Artikel 17

Kommissionen informerer hvert andet år Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning.

Artikel 18

Henvisninger i fællesskabslovgivningen og i den nationale lovgivning til direktiv 94/57/EF gælder i givet fald som henvisninger til denne forordning og læses i overensstemmelse med sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 19

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 23. april 2009.

På Europa-Parlamentets vegne

H. -G. Pöttering

Formand

På Rådets vegne

P. Nečas

Formand

BILAG I

MINIMUMSKRAV TIL ORGANISATIONER FOR AT KUNNE OPNÅ ELLER OPRETHOLDE FÆLLESSKABSANERKENDELSE

(jf. artikel 3)

A. GENERELLE MINIMUMSKRAV

1. En anerkendt organisation skal have status som juridisk person i den stat, hvor den har sit hjemsted. Dens regnskaber skal attesteres af uafhængige revisorer.
2. Den anerkendte organisation skal kunne dokumentere omfattende erfaring med vurdering af udformning og bygning af handelsskibe.
3. Den anerkendte organisation skal til enhver tid råde over et betydeligt personale til at varetage ledelsesmæssige og tekniske opgaver samt støttefunktioner og forskningsopgaver i et omfang, der passer til størrelsen af flåden i organisationens klasse, flådens sammensætning og organisationens engagement i bygning og ombygning af skibe. Den anerkendte organisation skal være i stand til på hvert arbejdssted, når der er behov for det, at stille midler og personale til rådighed i et omfang, der passer til de opgaver, der skal udføres i overensstemmelse med de generelle minimumskrav i punkt 6 og 7 og med de specifikke minimumskrav i del B.
4. Den anerkendte organisation skal have og anvende et sæt af egne omfattende regler og procedurer eller påviste evner derfor, for konstruktion, bygning og periodisk syn af handelsskibe, der er af samme kvalitet som internationalt anerkendte standarder. Disse regler og forskrifter offentliggøres og ajourføres og forbedres løbende i kraft af forsknings- og udviklingsprogrammer.
5. Den anerkendte organisation skal hvert år offentliggøre sit skibsregister eller føre skibsregisteret i en elektronisk database, der er tilgængelig for offentligheden.
6. Den anerkendte organisation må ikke være kontrolleret af redere eller værfter eller af andre med kommerciel interesse i fremstilling, udstyring, reparation eller drift af skibe. Den anerkendte organisation må ikke i væsentlig grad være indtægtsmæssigt afhængig af en enkelt erhvervsvirksomhed. Den anerkendte organisation udfører ikke klassifikationsopgaver eller myndighedsopgaver, hvis den er identisk med eller har erhvervsmæssig, personlig eller familiemæssig tilknytning til et skibs reder eller operatør. Dette ufor- enelighedsprincip finder ligeledes anvendelse på de skibsinspektører, der er ansat af den anerkendte organisation.
7. Den anerkendte organisation skal udøve sin virksomhed i overensstemmelse med bestemmelserne i bi- laget til IMO-resolution A. 789 (19) om specifikationer for tilsyns- og certificeringsfunktioner, der udføres af anerkendte organer på myndighedernes vegne, i den udstrækning de dækker emner, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde.

B. SPECIFIKKE MINIMUMSKRAV

1. Den anerkendte organisation skal yde en verdensomspændende dækning i kraft af sine egne eksklusive tilsynsførende eller, i ganske særlige og behørigt begrundede tilfælde, andre anerkendte organisationers tilsynsførende.
2. Den anerkendte organisation skal følge et sæt etiske regler.
3. Den anerkendte organisation skal ledes og administreres på en sådan måde, at de oplysninger, som en medlemsstats myndigheder har brug for, behandles fortroligt.
4. Den anerkendte organisation skal stille alle relevante oplysninger til rådighed for myndighederne, Kommissionen og de berørte parter.
5. Det arbejde, der udføres af den anerkendte organisation, de tilsynsførende og det tekniske personale, der er ansat af organisationen, må på ingen måde gribe ind i intellektuelle ejendomsrettigheder, der indehaves af skibsværfter, udstyrsleverandører eller redere, herunder patenter, licenser, knowhow eller enhver anden form for viden, der er retligt beskyttet på internationalt plan, fællesskabsplan eller nationalt plan.

Den anerkendte organisation, de tilsynsførende og det tekniske personale, der er ansat af organisationen, må med forbehold af medlemsstaternes og Kommissionens skønsbeføjelser, herunder navnlig i medfør af artikel 9, under ingen omstændigheder videregive eller offentliggøre oplysninger af kommerciel betydning, som er kommet til deres kendskab under udførelsen af deres inspektions-, kontrol- og tilsynsarbejde i forbindelse med bygning eller reparation af skibe.

6. Den anerkendte organisations ledelse skal definere og dokumentere sin politik, sine mål og sin forpligtelse med hensyn til kvalitet, og den skal sikre, at politikken er blevet forstået og gennemført og opretholdes på alle niveauer i den anerkendte organisation. Den anerkendte organisations politik skal henvise til mål og indikatorer for arbejdsindsats på områderne sikkerhed og forureningsforebyggelse.

7. Den anerkendte organisation skal sikre:

- a) at dens regler og procedurer opstilles og vedligeholdes på en systematisk måde
- b) at dens regler og procedurer følges, og at der foreligger et internt system til at måle tjenesteydelsens kvalitet i forhold til disse regler og procedurer
- c) at kravene til de myndighedsopgaver, som den anerkendte organisation er bemyndiget til at udføre, opfyldes, og at der foreligger et internt system til at måle kvaliteten af tjenesteydelsen, hvad angår overholdelse af de internationale konventioner
- d) at ansvar, beføjelser og de indbyrdes relationer mellem de medarbejdere, hvis arbejde har indflydelse på kvaliteten af organisationens tjenesteydelser, er defineret og dokumenteret
- e) at alt arbejde udføres under kontrollerede forhold
- f) at der er etableret en kontrolordning, der sikrer overvågning af de handlinger og det arbejde, der udføres af skibsinspektører samt det tekniske og administrative personale, der er ansat af den anerkendte organisation
- g) at skibsinspektører har indgående kendskab til den særlige skibstype, hvor de udfører deres arbejde, for så vidt angår den særlige undersøgelse, der skal gennemføres, og til de relevante gældende krav
- h) at der anvendes en ordning med uddannelse af skibsinspektører og løbende ajourføring af deres kundskaber
- i) at der løbende foretages registreringer, der viser, at de krævede standarder er opfyldt på de punkter, som de udførte tjenesteydelser omfatter, samt at kvalitetsstyringssystemet fungerer effektivt
- j) at der til stadighed findes et omfattende system af planlagt og dokumenteret intern revision af de kvalitetsrelaterede aktiviteter i alle organisationens hjemsteder
- k) at de lovbestemte syn og inspektioner, der kræves i det harmoniserede system for syn og certificering, som den anerkendte organisation er bemyndiget til at udføre, foretages i henhold til bestemmelsen i bilaget og tillægget til IMO-resolution A. 948 (23) om retningslinjer for syn i henhold til det harmoniserede system for syn og certificering
- l) at der etableres klare og direkte linjer, hvad angår ansvar og ledelse mellem den anerkendte organisations hovedkontor og dets regionale kontorer og mellem de anerkendte organisationer og deres skibsinspektører.

8. Den anerkendte organisation skal udvikle og gennemføre og opretholde et effektivt internt kvalitetsstyringssystem, der er baseret på relevante dele af de internationalt anerkendte kvalitetsstandarder, og som er

i overensstemmelse med EN ISO/IEC 17020:2004 (inspektionsorganer) og med EN ISO 9001:2000 (kvalitetsstyringssystemer, krav), som fortolket og certificeret af den kvalitetsvurderings- og certificeringsenhed, der er omhandlet i artikel 11, stk. 1.

9. Den anerkendte organisations regler og procedurer skal gennemføres på en sådan måde, at organisationen forbliver i stand til, på basis af sin egen direkte viden og vurdering, at udstede en pålidelig og objektiv erklæring om sikkerheden ved de berørte skibe i form af klassecertifikater, på grundlag af hvilke der kan udstedes myndighedscertifikater.

10. Den anerkendte organisation skal have de nødvendige midler til — ved hjælp af kvalificeret, fagligt uddannet personale og i henhold til bestemmelserne i bilaget til IMO-resolution A. 913 (22) om retningslinjer for myndighedernes gennemførelse af den internationale kodeks for sikker skibsdrift (ISM-koden) — at vurdere anvendelsen og opretholdelsen af både det landbaserede og det på skibene anvendte sikkerhedsstyringssystem, som skal omfattes af de pågældende certifikater.

11. Den anerkendte organisation skal give repræsentanter for myndighederne og andre berørte parter mulighed for at deltage i udarbejdelsen af dens regler og/eller procedurer.

BILAG II

Sammenligningstabel

Direktiv 94/57/EF	Direktiv 2009/15/EF	Denne forordning
Artikel 1	Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, litra a)	Artikel 2, litra a)	Artikel 2, litra a)
Artikel 2, litra b)	Artikel 2, litra b)	—
Artikel 2, litra c)	Artikel 2, litra c)	—
Artikel 2, litra d)	Artikel 2, litra d)	Artikel 2, litra b)
Artikel 2, litra e)	Artikel 2, litra e)	Artikel 2, litra c)
—	Artikel 2, litra f)	Artikel 2, litra d)
Artikel 2, litra f)	Artikel 2, litra g)	Artikel 2, litra e)
Artikel 2, litra g)	Artikel 2, litra h)	Artikel 2, litra f)
Artikel 2, litra h)	Artikel 2, litra i)	Artikel 2, litra g)
Artikel 2, litra i)	Artikel 2, litra k)	Artikel 2, litra i)
—	Artikel 2, litra j)	Artikel 2, litra h)

Artikel 2, litra j)	Artikel 2, litra l)	—
Artikel 2, litra k)	—	Artikel 2, litra j)
Artikel 3	Artikel 3	—
Artikel 4, stk. 1, første punktum	—	Artikel 3, stk. 1
Artikel 4, stk. 1, andet punktum	—	Artikel 3, stk. 2
Artikel 4, stk. 1, tredje punktum	—	—
Artikel 4, stk. 1, fjerde punktum	—	Artikel 4, stk. 1
—	—	Artikel 3, stk. 3
—	—	Artikel 4, stk. 2, 3 og 4
—	—	Artikel 5
—	—	Artikel 6
—	—	Artikel 7
Artikel 5, stk. 1	Artikel 4, stk. 1	—
Artikel 5, stk. 3	Artikel 4, stk. 2	—
Artikel 6, stk. 1-4	Artikel 5, stk. 1-4	—
Artikel 6, stk. 5	—	—
Artikel 7	Artikel 6	Artikel 12
Artikel 8, stk. 1, første led	Artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra a)	—
Artikel 8, stk. 1, andet led	—	Artikel 13, stk. 1
Artikel 8, stk. 1, tredje led	Artikel 7, stk. 1, første afsnit, litra b)	—
—	Artikel 7, stk. 1, andet afsnit	Artikel 13, stk. 1, andet afsnit

Artikel 8, stk. 2	Artikel 7, stk. 2	
Artikel 8, stk. 2, andet afsnit		Artikel 13, stk. 2
Artikel 9, stk. 1		
Artikel 9, stk. 2		
Artikel 10, stk. 1, indledning	Artikel 8	
Artikel 10, stk. 1, litra a), b) og c), stk. 2, 3 og 4		
Artikel 11, stk. 1 og 2	Artikel 9, stk. 1 og 2	
Artikel 11, stk. 3 og 4		Artikel 8, stk. 1 og 2
Artikel 12	Artikel 10	
Artikel 13		
Artikel 14	Artikel 11	
—	Artikel 11, stk. 3	
—	Artikel 12	
—		Artikel 9
Artikel 15, stk. 1		
		Artikel 10, stk. 1 og 2
Artikel 15, stk. 2		Artikel 10, stk. 3
Artikel 15, stk. 3		Artikel 10, stk. 4
Artikel 15, stk. 4		Artikel 10, stk. 5
Artikel 15, stk. 5		Artikel 10, stk. 6, første, andet, tredje og femte afsnit
—		Artikel 10, stk. 6, fjerde afsnit
Artikel 16	Artikel 13	
Artikel 17	Artikel 16	

—	Artikel 14	—
—	Artikel 15	—
		Artikel 11
		Artikel 14
		Artikel 15
		Artikel 16
		Artikel 17
		Artikel 18
		Artikel 19
Bilag		Bilag I
	Bilag I	
	Bilag II	Bilag II

1) (Direktivet), EUT C 318 af 23.12.2006, s. 195.

2) (Direktivet), EUT C 229 af 22.9.2006, s. 38.

3) (Direktivet), Europa-Parlamentets udtalelse af 25.4.2007 (EUT C 74 E af 20.3.2008, s. 633), Rådets fælles holdning af 6.6.2008 (EUT C 184 E af 22.7.2008, s. 11), Europa-Parlamentets holdning af 24.9.2008 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets afgørelse af 26.2.2009 og Europa-Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning af 11.3.2009 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

4) (Direktivets præambel pkt. 1), EFT L 319 af 12.12.1994, s. 20.

5) (Direktivets præambel pkt. 8), EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

1) (Præambelens pkt. (22), EFT L 208 af 5.8.2002, s. 1.

2) (Præambelens pkt. (24), Se side 47 i denne EUT.

1) (Forordningens artikel 10, pkt. 1), EFT L 46 af 17.2.1997, s. 25.

2) (Forordningens artikel 10, pkt. 4), Se side 57 i denne EUT.

1) (Forordningens artikel 12, pkt. 1), EFT L 324 af 29.11.2002, s. 1.

Bilag 4**KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) Nr. 1355/2014 af 17. december 2014*****KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) Nr. 1355/2014 af 17. december 2014 om ændring af forordning (EF) nr. 391/2009 for så vidt angår Den Internationale Søfartsorganisations (IMO) vedtagelse af bestemte koder og dertil knyttede ændringer af visse konventioner og protokoller*****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 391/2009 af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe⁽¹⁾, særlig artikel 13, stk. 2,

efter proceduren for overensstemmelseskontrol i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2099/2002 om oprettelse af et udvalg for sikkerhed til søs og forebyggelse af forurening fra skibe (USS)⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 2099/2002 skal medlemsstaterne og Kommissionen samarbejde om at fastlægge en fælles holdning eller fælles tilgang i de kompetente internationale fora for at mindske faren for konflikt mellem Unionens søtransportlovgivning og internationale instrumenter.
- (2) Forordning (EF) nr. 391/2009 udgør sammen med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF⁽³⁾ et sammenhængende stykke lovgivning, der på konsekvent vis regulerer anerkendte organisationers aktiviteter efter de samme principper og definitioner. Det følger af artikel 3, stk. 2, i direktiv 2009/15/EF, at hvis en medlemsstat med hensyn til skibe, der sejler under dens flag, beslutter at bemyndige en organisation til på dens vegne at udføre inspektioner og syn vedrørende myndighedscertifikater, skal den udelukkende overdrage disse opgaver til en anerkendt organisation, hvilket i medfør af direktivets artikel 2, litra g), betyder en organisation, der er anerkendt i henhold til forordning (EF) nr. 391/2009. Derfor har det regelsæt, på grundlag af hvilket de omhandlede organisationer anerkendes, virkning for begge retsakter.
- (3) Begrebet »internationale konventioner« som defineret i artikel 2, litra b), i forordning (EF) nr. 391/2009 henviser til den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen af 1. november 1974 (Solaskonventionen), bortset fra kapitel XI-2 i bilaget dertil, den internationale konvention om lastelinjer af 5. april 1966 (lastelinjekonventionen) og den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe af 2. november 1973 (Marpolkonventionen), tillige med protokoller hertil og ændringer heraf, samt de dertil hørende koder af bindende karakter i alle medlemsstater, i den gældende affattelse.

- (4) IMO-forsamlingen vedtog på sin 28. samling en kode til gennemførelse af IMO-instrumenter (III-kode), jf. IMO-resolution A. 1070(28) af 4. december 2013, samt ændringer til lastelinjekonventionen med henblik på at gøre det obligatorisk at anvende III-koden sammen med en dertil hørende flagstatsauditordning, jf. IMO-resolution A. 1038(29) af 4. december 2013.
- (5) IMO's Komité til Beskyttelse af Havmiljøet (MEPC) vedtog på sin 66. samling ændringer af protokollen fra 1978 til Marpolkonventionen, jf. resolution MEPC. 246(66) af 4. april 2014, og af protokollen fra 1997 til Marpolkonventionen som ændret ved protokollen fra 1978 i den henseende, jf. resolution MEPC. 247(66) af 4. april 2014, med henblik på at gøre III-koden obligatorisk sammen med en dertil hørende flagstatsauditordning.
- (6) IMO's Komité for Sikkerhed på Søen (MSC) vedtog på sin 93. samling ændringer til Solaskonventionen, jf. resolution MSC. 366(93) af 22. maj 2014, og af protokollen fra 1988 til lastelinjekonventionen, jf. resolution MSC. 375(93) af 22. maj 2014, med henblik på at gøre III-koden obligatorisk sammen med en dertil hørende flagstatsauditordning.
- (7) På MEPC's 65. samling og MSC's 92. samling blev der vedtaget en IMO-kode for anerkendte organisationer (RO-kode), jf. resolution MSC. 349(92) af 21. juni 2013.
- (8) MEPC vedtog på sin 65. samling ændringer af protokollen fra 1978 til Marpolkonventionen med henblik på at gøre RO-koden obligatorisk, jf. resolution MEPC. 238(65) af 17. maj 2013.
- (9) MSC vedtog på sin 92. samling ændringer af Solaskonventionen og af protokollen fra 1988 om lastelinjekonventionen med henblik på at gøre RO-koden obligatorisk, jf. resolution MSC. 350(92) og MSC. 356(92) af 21. juni 2013.
- (10) III-koden og RO-koden forventes derfor at træde i kraft i perioden mellem den 1. januar 2015 og den 1. januar 2018 i overensstemmelse med gældende regler for vedtagelse, ratifikation og ikrafttrædelse af ændringer for hver enkelt berørt konvention.
- (11) Den 13. maj 2013 vedtog Rådet Rådets afgørelse 2013/268/EU om den holdning, der skal indtages på vegne af Den Europæiske Union i den Internationale Søfartsorganisation (IMO) til vedtagelsen af bestemte koder og dertil knyttede ændringer af visse konventioner og protokoller⁽¹⁾. I henhold til artikel 5 i denne afgørelse bemyndigede Rådet medlemsstaterne til at give deres samtykke til i Unionens interesse og under hensyntagen til erklæringen i bilaget til afgørelsen at lade sig binde af de ændringer, der er omhandlet i betragtning 4-9 i denne forordning.
- (12) Det anføres i den erklæring, der er vedlagt som bilag til afgørelse 2013/268/EU, at medlemsstaterne har den holdning, at III-koden og RO-koden indeholder en række minimumskrav, som staterne efter behov kan videreudvikle og forbedre med henblik på at forbedre sikkerheden til søs og beskytte miljøet.
- (13) Det anføres ligeledes, at III-koden og RO-koden ikke kan udlægges således, at den på nogen måde begrænser opfyldelsen af medlemsstaternes forpligtelser i henhold til EU-retten i forbindelse med definitionen af »myndighedscertifikater« og »klassecertifikater«, omfanget af

forpligtelser og kriterier, der er fastlagt for anerkendte organisationer, og Europa-Kommis-sionens pligter med hensyn til anerkendelse og vurdering og eventuel pålæggelse af korrige-rende foranstaltninger eller sanktioner for anerkendte organisationer. Det hedder i samme er-klæring, at i tilfælde af en IMO-audit vil medlemsstaterne erklære, at kun overholdelsen af de bestemmelser i de relevante internationale konventioner, som medlemsstaterne har accep-teret, også under betingelserne i denne erklæring, kontrolleres.

- (14) I Unionens retsorden omfatter anvendelsesområdet for forordning (EF) nr. 391/2009 og di- rektiv 2009/15/EF henvisninger til »internationale konventioner« som beskrives i betragtning 3. I den henseende indføres ændringer af IMO-konventioner samtidig automatisk i EU-lov- givningen, når de træder i kraft på internationalt niveau, herunder de dertil knyttede koder af bindende karakter, som f.eks. III-koden og RO-koden, som derfor udgør en del af de IMO- instrumenter, der er relevante for anvendelsen af forordning (EF) nr. 391/2009.
- (15) Ændringer til internationale konventioner kan imidlertid udelukkes fra anvendelsesområdet for Unionens søtransportlovgivning i overensstemmelse med proceduren for overensstem- melseskontrol, hvis de opfylder mindst et af de to kriterier, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2099/2002.
- (16) Kommissionen har evalueret ændringerne af IMO-konventionerne i henhold til artikel 5 i forordning (EF) nr. 2099/2002 og fastslået, at der findes en række uoverensstemmelser mellem på den ene side III-koden og RO-koden og på den anden side forordning (EF) nr. 391/2009 og direktiv 2009/15/EF.
- (17) For det første fastlægger III-kodens punkt 16.1 i del 2, en minimumsliste over ressourcer og processer, som flagstaterne skal stille til rådighed, herunder tilvejebringelse af administrati- ve instrukser bl.a. vedrørende klassecertifikater, som flagstaten skal fremlægge som bevis for overholdelse af strukturelle, mekaniske, elektriske og/eller andre krav i en international konvention, som flagstaten er part i, eller overholdelse af et krav i flagstatens nationale lov- givning. Som beskrevet i betragtning 21 nedenfor sonder Unionens lovgivning imidlertid mellem myndighedscertifikater og klassecertifikater. Sidstnævnte er dokumenter af privat karakter og er hverken udstedt af en flagstat eller på en flagstats vegne. Denne bestemmelse i III-koden henviser til Solas, kapitel II-1, del A-1, regel 3-1, der foreskriver, at skibe skal konstrueres, bygges og vedligeholdes i overensstemmelse med de strukturelle, mekaniske og elektriske krav, der er fastsat af et klassifikationsselskab, der er anerkendt af myndighe- derne i henhold til bestemmelserne i regel XI-1/1. 1. Solaskonventionen identificerer klart skibet eller dets retlige repræsentation over for flagstaten som genstand for dette krav. Når en anerkendt organisation handler i sin egenskab af klassifikationsselskab udsteder den endvidere klassecertifikater i overensstemmelse med sine egne regler, procedurer, betingel- ser og private kontraktlige aftaler, som flagstaten ikke er part i. Når en anerkendt organisa- tion handler i sin egenskab af klassifikationsselskab udsteder den endvidere klassecertifika- ter i overensstemmelse med sine egne regler, procedurer, betingelser og private kontraktlige aftaler, som flagstaten ikke er part i. Derfor er bestemmelserne i III-koden i modstrid med sontringen mellem klassifikations- og myndighedsaktiviteter som fastsat i den eksisterende EU-lovgivning.
- (18) For det andet kræves det i III-kodens punkt 18.1 i del 2, at flagstaten *udelukkende for skibe under statens eget flag* sikrer, at en anerkendt organisation har tilstrækkelige tekniske res-

sourcer samt ledelses- og forskningsressourcer til at udføre de opgaver, den får pålagt. Dette aspekt behandles derimod i EU-lovgivningen som et krav for anerkendelse, jf. kriterie A. 3 i bilag I til forordning (EF) nr. 391/2009, og finder anvendelse på hele flåden i den anerkendte organisations klasse, uanset hvilket flag skibene fører. Hvis ovennævnte bestemmelse i III-koden indarbejdes i EU-lovgivningen, vil den begrænse anvendelsen af kriterie A. 3 i bilag I i forordning (EF) nr. 391/2009 til udelukkende at omfatte den virksomhed, der udføres af den anerkendte organisation med hensyn til skibe, der fører en medlemsstats flag, hvilket er i modstrid med de nugældende krav.

- (19) For det tredje indfører III-kodens punkt 19 i del 2, et forbud mod, at en flagstat kræver af sine anerkendte organisationer, at de for andre skibe end dem, der fører dens flag, anvender krav bl.a. vedrørende deres klassifikationsregler og andre krav eller procedurer. I henhold til direktiv 2009/15/EF kan medlemsstaterne kun bemyndige en organisation til på deres vegne at udstede myndighedscertifikater for deres respektive flåder, hvis den pågældende organisation er blevet godkendt og kontrolleres i den henseende i henhold til forordning (EF) nr. 391/2009. Inden for denne ramme skal de anerkendte organisationers relevante aktiviteter som sådan opfylde visse krav vedrørende hele flåden i deres klasse, uanset hvilket flag skibene fører. Det gælder de fleste af de kriterier, der fremgår af bilag I til forordning (EF) nr. 391/2009 samt andre forpligtelser, navnlig forordningens artikel 10, stk. 4. Hvis ovennævnte bestemmelse i III-koden indarbejdes i EU-lovgivningen, vil den begrænse anvendelsen af de eksisterende krav til anerkendelse i forordning (EF) nr. 391/2009, bl.a. hvis der er tale om regler, krav og procedurer, til udelukkende at omfatte den anerkendte organisations virksomhed vedrørende skibe, der fører en medlemsstats flag. Hvis ovennævnte bestemmelse i III-koden indarbejdes i EU-lovgivningen, vil den begrænse anvendelsen af de eksisterende krav til anerkendelse i forordning (EF) nr. 391/2009 til udelukkende at omfatte den anerkendte organisations virksomhed vedrørende skibe, der fører en medlemsstats flag.
- (20) For det fjerde defineres »anerkendt organisation« i afsnit 1.1. i del 2 i RO-koden som en organisation, der er vurderet af en flagstat, og som opfylder kravene i del 2 i RO-koden. I artikel 2, litra g), i direktiv 2009/15/EF fastslås det derimod, at en anerkendt organisation er *en organisation, der er anerkendt i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 391/2009*. Baseret på Kommissionens vurdering som nævnt i betragtning 21, 22 og 23 forekommer det, at flere bestemmelser i del 2 i RO-koden er uforenelige med forordning (EF) nr. 391/2009. En anerkendt organisation som defineret i RO-koden vil derfor ikke opfylde alle kravene i forordning (EF) nr. 391/2009 og stemmer derfor ikke overens med definitionen af en anerkendt organisation som fastsat i EU-lovgivningen.
- (21) For det femte defineres »myndighedscertificering og myndighedstjenester« i afsnit 1.3 i del 2 i RO-koden som én kategori af aktiviteter, som en anerkendt organisation har ret til at udføre på flagstatens vegne, herunder udstedelse af certifikater i relation til både myndigheds- og klassifikationskrav. Definitionerne i artikel 2, litra g) og i), i forordning (EF) nr. 391/2009 skelner derimod klart mellem »myndighedscertifikater«, som er certifikater, der er udstedt af en flagstat eller på dennes vegne i overensstemmelse med de internationale konventioner, og »klassecertifikater«, som er et dokument udstedt af en anerkendt organisation i dens egenskab af klassifikationsselskab, hvorved det certificeres, at et skib er egnet til en bestemt anvendelse eller drift i overensstemmelse med de regler og procedurer, som den anerkendte organisation har fastlagt og offentliggjort. Det følger heraf, at der i medfør af EU-lovgivningen skal sondres mellem myndighedscertifikater og klassecertifikater, og at

de har forskellig karakter. Myndighedscertifikater har nemlig offentlig karakter, mens klassecertifikater har privat karakter, da de udstedes af et klassifikationsselskab i overensstemmelse med dets egne regler, procedurer og betingelser. Det følger heraf, at klassecertifikater, som er udstedt af en anerkendt organisation for et skib for at attestere overensstemmelse med klassifikationsregler og procedurer, herunder når en flagstat foretager en kontrol som bevis for overensstemmelse med Solas kapitel II-I, del A-1, regel 3-1, er dokumenter af rent privat karakter, som hverken er et officielt dokument udstedt af en flagstat eller udstedt på en flagstats vegne. I RO-koden anføres det imidlertid systematisk, at »myndighedscertificering og myndighedstjenester« udføres af den anerkendte organisation »på vegne af flagstaten«, hvilket er i modstrid med den retlige sondring i EU-lovgivningen. Uanset denne uoverensstemmelse indebærer denne bestemmelse i RO-koden, hvis den godkendes som standard i EU-lovgivningen, en åbenbar risiko for, at anerkendelseskravene i forordning (EF) nr. 391/2009, som vedrører hele organisationens virksomhed uanset flagstat, ikke længere kan håndhæves i EU.

- (22) For det sjette foreskrives der i afsnit 3.9.3.1 i del 2 i RO-koden en mekanisme for samarbejde mellem anerkendte organisationer udelukkende inden for de af flagstaten fastsatte rammer med henblik på eventuelt at standardisere procedurerne for myndighedscertificering og myndighedstjenester for flagstaten. I afsnit 3.9.3.2 i del 2 i samme kode foreskrives en ramme fastsat *af en flagstat eller en gruppe af flagstater* til regulering af samarbejdet mellem deres anerkendte organisationer om tekniske og sikkerhedsrelaterede aspekter af *myndighedscertificering og myndighedstjenester for skibe [...] på vegne af den/de nævnte flagstat/flagstater*. Derimod reguleres samarbejdet mellem anerkendte organisationer ifølge EU-lovgivningen af artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 391/2009, der kræver, at anerkendte organisationer skal rådføre sig med hinanden med henblik på at sikre ækvivalens mellem og tilstræbe harmonisering af deres regler og procedurer og anvendelsen af disse, og fastsætter en ramme for gensidig anerkendelse af klassecertifikaterne for materialer, udstyr og komponenter i relevante tilfælde. Disse to samarbejdsmekanismer i henhold til artikel 10, stk. 1, vedrører de anerkendte organisationers private virksomhed i deres egenskab af klassifikationsselskab og anvendes derfor uanset flagstat. Hvis samarbejdsmekanismerne i RO-koden indarbejdes i EU-lovgivningen, vil de begrænse anvendelsesområdet for den samarbejdsramme, der er fastsat i forordning (EF) nr. 391/2009, til udelukkende at omfatte den virksomhed, der udføres af de anerkendte organisationer med hensyn til skibe, der fører en medlemsstats flag, hvilket er i modstrid med de nugældende krav.
- (23) For det syvende er afsnit 3.9.3.3 i del 2 i RO-koden identisk med punkt 19 i del 2 i III-koden; derfor er de grunde, der er angivet i betragtning 19, også relevante for denne bestemmelse i RO-koden.
- (24) Hverken III-koden eller RO-koden bør kunne begrænse Unionens muligheder for i overensstemmelse med traktaterne og international ret at fastlægge passende betingelser for udstedelse af anerkendelse til organisationer, der ønsker at blive anerkendt af medlemsstaterne til at udføre skibssyn og certificering af skibe på deres vegne med henblik på at opnå Unionens mål, herunder især for at forbedre sikkerheden på søen og beskytte miljøet.
- (25) Ordningen for gensidig anerkendelse af klassecertifikater for materialer, udstyr og komponenter, jf. artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 391/2009 gælder kun i Unionen for skibe, der fører en medlemsstats flag. Hvad angår udenlandske skibe, træffer de relevante tredje-

landsflagstater selv beslutning om godkendelse af de relevante certifikater under udøvelse af deres eksklusive kompetence, navnlig inden for rammerne af De Forenede Nationers havretskonvention (UNCLOS).

- (26) På grundlag af sin vurdering har Kommissionen fastlagt, at bestemmelserne i III-koden og i RO-koden som anført i de foregående betragtninger er uforenelige med forordning (EF) nr. 391/2009 og bør udelukkes fra forordningens anvendelsesområde. Artikel 2, litra b), i forordning (EF) nr. 391/2009 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (27) Da RO-koden træder i kraft den 1. januar 2015, bør denne forordning træde i kraft så hurtigt som muligt efter datoen for offentliggørelse.
- (28) Udvalget for Sikkerhed til Søs og Forebyggelse af Forurening fra Skibe (USS) har ikke afgivet udtalelse om foranstaltningerne i denne forordning. Det blev anset for at være nødvendigt med en gennemførelsesretsakt, og formanden forelagde udkastet til en gennemførelsesretsakt for appeludvalget til yderligere drøftelse. Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra appeludvalget —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Artikel 2, litra b), i forordning (EF) nr. 391/2009 affattes således:

»b) »**internationale konventioner**«: den internationale konvention om sikkerhed for menneskeliv på søen af 1. november 1974 (Solas 74), bortset fra kapitel XI-2 i bilaget dertil, den internationale konvention om lastelinjer af 5. april 1966 og den internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe af 2. november 1973 (Marpol), tillige med protokoller hertil og ændringer heraf, samt de dertil hørende koder af bindende karakter i alle medlemsstater, bortset fra punkt 16.1, 18.1 og 19 i del 2 i koden til gennemførelse af IMO-instrumenter, og afsnit 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 og 3.9.3.3 i del 2 i IMO-koden for anerkendte organisationer, i den gældende affattelse.«

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar 2015.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 17. december 2014.

På Kommissionens vegne

Jean-Claude JUNCKER

Formand

(1) EUT L 131 af 28.5.2009, s. 11.

(2) EFT L 324 af 29.11.2002, s. 1.

(3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 47).

(1) Rådets afgørelse 2013/268/EU af 13. maj 2013 om den holdning, der skal indtages på vegne af Den Europæiske Union i den Internationale Søfartsorganisation (IMO) til vedtagelsen af bestemte koder og dertil knyttede ændringer af visse konventioner og protokoller (EUT L 155 af 7.6.2013, s. 3).